

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Sessió núm. 21 / CEU / 09.10.08

Doc. q:\d18\transcri\ceu\21ceu\21ceu1.doc

Comissió d'Educació i Universitats

VIII legislatura / Cinquè període / Dijous, 9 d'octubre de 2008

Comissió d'Educació i Universitats

Presidència

de la I. Sra. Flora Vilalta Sospedra

Sessió núm. 21

SESSIÓ NÚM. 21

La sessió s'obre a . Presideix la Sra. Vilalta Sospedra, acompanyada del vicepresident, Sr. Puigdemont i Casamajó, i de la secretària, Sra. Llansana Rosich. Assisteix la Mesa el Sr. Palomares i Amat.

Hi són presents les diputades i els diputats Sra. Batalla i Nogués, Sr. Castellà i Clavé, Sra. Fortuny i Torroella, Sra. Rigau i Oliver, Sra. Ruiz i Isern, Sra. Vidal i Huguet i Sr. Vila i Vicente, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Balcells Gené, Sr. Font i Cardona, Sra. Martínez-Sampere Rodrigo, Sra. Pardell Veà, Sra. Prados Martínez, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sra. Cabasés i Piqué, Sr. Freixanet i Mayans i Sra. Roca i Perich, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. López i Rueda i Sra. Pajares i Ribas, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Sra. Camats i Luis i Sra. Ortiz Castellví, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Sr. Robles Almeida, pel G. Mixt.

Assisteix/-en a aquesta sessió...

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Sessió informativa de la Comissió d'Educació i Universitats amb el conseller d'Educació sobre l'inici del curs escolar 2008-2009 (tram. 355-00083/08).
Conseller d'Educació. Sessió informativa.

La presidenta

Bé. Bon dia, senyores diputades, senyors diputats. Començaríem la comissió d'avui d'Educació i Universitats. Donem també la benvinguda a l'honorable conseller Ernest Maragall. L'acompanya també la senyora Dolors Rius, secretària general, i altres membres del departament: la senyora Isabel Darder, directora general d'Atenció a la Comunitat Educativa; el senyor Camil Fortuny, director general de Recursos del Sistema Educatiu; i el senyor Joaquim Dorda i Ventura, director de Serveis.

Donem també la benvinguda a la nostra comissió al nou lletrat, el senyor Miquel Palomares, que avui s'incorpora a la Comissió d'Educació i Universitats.

Sessió informativa

de la Comissió d'Educació i Universitats amb el conseller d'Educació sobre l'inici del curs escolar 2008-2009 (tram. 355-00083/08)

I ja sense més preàmbuls començaríem amb la compareixença del conseller, i li donaríem ja la paraula. Conseller, té la paraula.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Representants del diversos grups, també companys del departament d'Educació que ens acompanyeu.

A mi em sembla que del que es tracta és que amb la màxima concisió de què sigui capaç, que no sé si és molta, doni compte de... en fi, dels elements d'informació, de

les dades, en primer terme, però també dels elements de reflexió i de valoració que ens han de permetre, que han de permetre que aquesta comissió de tenir la més completa visió del que tradicionalment anomenem «inici de curs», en el sentit que... D'aquí hi ha una compareixença tradicional que, en fi, que... en el ritme de l'educació, que no és el dels anys sinó el dels cursos, ens permeti situar correctament l'evolució del sistema, el seu capteniment, les seves complexitats, les seves novetats... El seu ritme vital, en definitiva.

Doncs molt bé. Jo crec que podem començar per dir que el curs 2008-2009, després m'hi referiré més extensament, és un any molt important per a l'educació catalana. I ho és perquè és un curs... no estrictament ni lligat a l'inici o al desplegament del servei públic de l'educació, sinó en el sentit més profund: el curs 2008-2009 és el curs en què s'ha de seguir, ha de seguir creixent i ha de seguir ben viu el sistema de l'educació però també és el curs en què s'ha de prendre decisions de llarg abast, de l'horitzó llunyà, i per tant, de definició estratègica i de presa de decisions cabdals per a la pròpia educació catalana.

Això, en tot, cas, és una altra perspectiva, clarament. Avui jo crec que ens hem de constrènyer més a l'examen i a la consideració de tot el que són els elements físics, tècnics, pedagògics... En fi, al funcionament de la nostra educació, en definitiva.

L'inici de curs, m'ho permetran dir, ha anat bé, des del punt de vista de desplegament del sistema. Ha anat prou bé. Després també tindrem ocasió d'entrar amb major detall en unes i altres consideracions, en unes i altres complexitats en les quals evidentment haurem de detallar amb major concreció. Però en la seva globalitat, en el seu desplegament, en el conjunt del territori, pel que fa a l'evolució dels equipaments, del procés d'escolarització, de les dotacions bàsiques del sistema, el curs ha anat prou bé.

Seguim creixent. La primera diapositiva, si la tenim a la pantalla, ens parla de les xifres que d'alguna manera, almenys a mi, m'impressionen. Estem amb un ritme, amb una evolució prou significativa. Estem parlant ja de quasi 1.200.000 alumnes, 1.184.460, si comptem els nivells i les etapes d'educació bàsica i obligatòria i també, ara ja, l'educació infantil 0-3, i el conjunt dels ensenyaments postobligatoris de nivell

no universitari. Diguem-ho tot: en aquí no hi són –és clar, no hi ha de ser, en aquesta estadística primera–, els ensenyaments d'adults. Després veurem també com evolucionen, també, i com evolucionen a l'alça. I no hi són en la mesura que estaríem introduint un tipus de complexitat que podria dur-nos a confusió, no hi són els ensenyaments diguem-ne de règim especial que són susceptibles de produir redundàncies i confusions estadístiques no desitjables. Amb tots els temes d'ensenyaments artístics, etcètera.

En qualsevol cas, aquesta última consideració, la reflexió sobre el conjunt dels ensenyaments professionalitzadors que inclouen aquests ensenyaments artístics em sembla que val la pena fer-la en detall, i la podem fer també partint de l'evidència que està amb un ritme d'evolució positiva, de creixement, de diversificació, d'increment clar de les seves magnituds i també de la seva presència i del seu arrelament en el conjunt del país i dels diferents territoris.

Per tant, si ho mirem des del punt de vista evolutiu, no només la xifra d'aquest any sinó la xifra amb horitzó llunyà cap enrere, veiem... que aquesta impressió que jo els deia s'accentua. Perquè estem passant de 1.011.000 alumnes l'any 2002-2003, o del 1998 a l'any 1999-2000, és a dir, tant se val, l'origen el podem elegir on vulguin. En aquests quasi 1.200.000 d'aquests moments, que són xifres que parlen per si soles.

Diguem-ho clar: aquí hi ha un fenomen... Naturalment tots tendim a associar-ho massa ràpidament amb el procés d'incorporació d'alumnat nouvingut. No es tracta només d'això, eh? Aquí també hi ha un tema de natalitat, de taxa de natalitat pròpia, autòctona, indiscutible. Estan... en fi, el que és conegut com a fenomen demogràfic, el «baby boom» dels anys 70, en aquests moments estem arribant a l'edat de fertilitat de les dones nascudes en aquella etapa. I, per tant, perquè tinguin només una xifra, l'any 2002 es van produir al nostre país 68.300 naixements, l'any 2005 ja en teníem 79.500. O sigui, només per aquesta via estrictament de renovació... És clar que aquí ja comença a influir també la immigració, que és una segona derivada que també està incidint en el mateix sentit.

En qualsevol cas, deixin-me dir-los també... El creixement de l'alumnat procedent de la immigració, després d'uns anys d'una altíssima intensitat, bàsicament dels cursos

2002-2003, 2003-2004 i 2004-2005, ara segueix creixent, i fort, però no s'accelera. Està, com a creixement, estabilitzat al voltant dels 12-15 mil alumnes per any, per curs.

Molt bé. En aquestes xifres, aquí tampoc hi és un concepte que és més nou i que sí que caldria, amb cura però amb tot cas amb claredat, considerar també en aquesta evolució a l'alça del conjunt de les prestacions del sistema educatiu. Estic parlant de l'educació a distància, que ja no és simplement una experiència, ja no és simplement una qüestió menor, ja no és una primera aproximació a una possibilitat nova. És ja un servei públic d'una significació indiscutible i amb un paper social i amb un paper pedagògic també indiscutible. Estem arribant als 10.000; encara no, estem als 9.400 alumnes, en les diverses línies i orientacions que componen aquestes modalitats d'ensenyament a distància. Cal retenir aquí, primer: el paper important que estan prenent les proves d'accés dels cicles formatius de grau mig i de grau superior; les proves d'accés a grau superior estan ocupant també un lloc de substitució d'un dels itineraris de batxillerat que abans... encara segueixen havent-hi, però que no tenien aquesta alternativa tan clara com a mecanisme d'accés als cicles de grau superior, de manera que hi ha un trasllat d'estudiants de batxillerat cap a aquestes proves d'accés a grau superior.

En qualsevol cas, ja es veu l'evolució. Estem, l'any passat a 7.600, aquest any a 9.400. 9.900 ja a les proves d'accés a grau superior, 2.700 amb les diverses modalitats creixents i diversificades de l'oferta de cursar cicles de formació professionals en si mateixos; al voltant de 1.600 s'ha estabilitzat un xic a la baixa en el batxillerat –com ha de ser, per aquesta raó que els deia–; i també creixement de l'oferta adreçada a ciutadans que volen, d'alguna manera, tornar a començar per la via de recuperar la graduació en Educació Secundària Obligatòria, és a dir, els 2.000... crec que ja ha arribat als 2.600 en aquesta modalitat a distància.

Podríem entrar en major detall, si els interessa. Podríem fer-ho després. En relació amb els cicles formatius que s'ofereixen en aquestes modalitats, quins i com, amb quines xifres cadascun. Em sembla que més val en aquesta primera exposició, almenys, passar amb altres conceptes.

L'evolució... en fi, és una obvietat, no? Però l'evolució, la distribució del pes dels sectors públic-concertat en el conjunt de l'oferta dels estudis bàsics i obligatoris es mou en aquesta direcció des de ja fa bastants anys. En aquest nostre país, l'únic creixement significatiu es produeix en el sector públic. En tot cas, això, d'una imatge simple que teníem fa uns quants anys, 60-40, per entendre'ns, estem ja avançant molt decididament cap al 65-35. Ara estem exactament, deixin-me dir-ho bé, 63,4-36,6, diguéssim. En fi, em sembla que l'evolució és clara en aquesta direcció.

I així i tot, ni que sigui puntualment i amb determinades situacions i territoris i condicions, l'ensenyament concertat segueix augmentant la seva oferta. També podem després apreciar-ho.

L'alumnat estranger, en si mateix. Abans hi hem fet una reflexió global dintre de l'increment general de l'alumnat. L'alumnat estranger, estem pràcticament als 150.000, 148.525 la previsió per aquest any, exactament. Com saben perfectament, aquesta és una dada, després també hi entrarem amb major detall, que s'ha de prendre... Aquesta és una dada administrativa d'un moment determinat. És la matrícula tancada en el moment formal de... en el moment de la seva formalització inicial. Aquí és on incideix amb més potència el flux continu de moviments de població i, per tant, la foto és mou contínuament. Després m'hi referiré amb més detall, en tot cas, per comparar-ho, per veure l'evolució al llarg dels anys. I la instantània inicial d'aquest curs sí que avala aquesta xifra. Hem passat de 19.759 el curs 1999-2000 a 148.000 aquest any. Sembla que la xifra parla per si sola.

A més a més, també és interessant de veure que es reproduïx, es manté la diversitat de procedència. Tenim una diversitat, una amplíssima representació de cultures, llengües, orígens d'arreu del món. I encara que amb uns pesos evidentment molt diferents, aquesta diversificació es manté íntegra.

Certament, em sembla que podem apreciar una major presència, progressiva, del nouvingut procedent d'Amèrica central i del sud, però també un manteniment important dels percentatges amb origen del Magrib i de l'Europa de l'est, etcètera. També, si ho volen, ho podem... naturalment, aquí això dóna lloc a un mapa, en fi, que té tota la importància i tot l'interès, també des del punt de vista de la gestió del

sistema educatiu, perquè aquesta diversitat que podem veure globalment per Catalunya després té coloració, té incidència, té complexitats en uns i altres territoris.

Veiem una mica l'esforç que estem fent per atendre aquest creixement de les dades bàsiques, i per tant de les que configuren imprescindiblement la dimensió del servei que hem de prestar: els alumnes que hem d'atendre, les seves característiques en les diverses etapes, amb les diverses branques, etcètera.

Doncs bé. Comencem pels recursos docents, per analitzar quina és la nostra capacitat de resposta en aquesta evolució. L'increment d'efectius a la plantilla docent de centres del departament és de... en fi... de prop de 2.000, de pràcticament 2.000 mestres i professors nous. També ho tenen a la...

Fitxer 2

...la presentació, per distinció de nivells, no hi entra. Però en tot cas és, en si mateix, una dada que dóna compte de l'esforç que estem realitzat en aquest terreny. Estem dotant el sistema amb la proporció adequada per fer front en aquesta demanda legítima i en tot cas indiscutible que representa l'increment d'alumnat. Suposo que veuen que l'increment de docents al llarg d'aquests anys és superior a l'increment de població. Com ha de ser. Perquè l'increment de població no és un increment homogeni que va per grups i que puguem fer un paral·lelisme estricte entre la proporció d'alumnes i la proporció de docents. El grup... Més enllà d'altres consideracions que després farem sobre els grups, la seva saturació en determinats llocs i la «ratio» general, el que hi ha és una diversificació també de presència, i una doble i molt evident dimensió de creixement. La dimensió de creixement absolut d'alumnat, i la dimensió de creixement associat a uns i altres territoris en funció de la mobilitat del conjunt de la societat, dels nostres propis ciutadans i dels nouvinguts. Però aquí quasi diríem més, amb més intensitat els nostres propis ciutadans. I, per tant, la nostra dotació física i docent ha d'atendre les dues dimensions: la quantitativa absoluta però encara més la derivada dels moviments de població interns, que són,

evidentment... que augmenten complexitat i exigència. Perquè perquè se'n vagin 10 ciutadans d'un lloc on en tenien 100, això no ens permet prescindir de cap oferta escolar. Però, en canvi, al lloc on van aquests 10 ciutadans, molt probablement a àrees de menor densitat de població, sí que estan originant creixement imprescindible de grups, aules i escoles en el seu conjunt.

Aquesta és la situació i aquest és el repte que estem sostenint amb èxit indiscutible, crec jo, sincerament. És a dir, des del punt de vista que estem atenent efectivament la doble dimensió de creixement, i ho estem fent, diguéssim, mantenint les magnituds bàsiques, els paràmetres de qualitat, de dignitat i de suficiència del nostre servei públic educatiu.

A més a més d'això, no estem fent només el creixement del nombre total de recursos docents que hi posem, sinó que l'estem millorant qualitativament: estem augmentant l'estabilitat d'aquest professorat, d'una manera espectacular. Només cal veure l'evolució de les convocatòries realitzades per donar estabilitat i plaça definitiva als nostres professionals. Estem parlant d'un pla, com saben, que té una perspectiva i un recorregut del qual ja en som pràcticament a la meitat. En tot cas, no té comparació amb altres moments, amb altres etapes i amb altres situacions. 3.680 l'any 2005. Podríem començar al propi any 2004, no ho sé. Amb 50 el 2004, 3.680 l'any 2005, 2.500 el 2006, 6.856 el 2007, 6.640 el 2008, i seguirem amb el camí que està perfectament programat, que ens ha de permetre arribar a les 20.000 places, em sembla, al voltant de les 20.000 places en el conjunt dels 4 anys des de que vam començar l'aplicació del pla.

Això, doncs, ens dóna que malgrat el creixement total del recurs docent, estem en condicions de millorar l'estabilitat en el seu conjunt, i per tant d'anar disminuint el percentatge d'interinatge que encara, malgrat tot, segueix essent important en el nostre sistema educatiu. Ara tornem a estar per sota del 15%, al 14,7, després d'haver hagut d'arribar pràcticament al 24%.

Quan acabem la programació de què els parlava fa un moment estarem per sota del 10%, que em sembla que és un percentatge quasi tècnic, diguéssim, de funcionament del sistema imprescindible.

Anem a un altre dels dimensionaments de l'oferta, no de la demanda. En aquest cas en funció del compromís assumit en el seu dia, després de l'aprovació per aquest parlament d'una llei específica amb aquest objectiu: les places d'educació infantil. Som perfectament conscients que aquí hi ha un debat que li podem donar totes les voltes que vostès vulguin sobre el grau de precisió en el compliment de la xifra màgica de les 30.000 places. Però les xifres jo crec que són prou indiscutibles. Des de que es va posar en marxa aquell pla fins a aquest moment, estem... la gràfica diu 34.686 places compromeses. És a dir, acords de ple, fets arribar al departament d'Educació, assumim la decisió, d'acord amb el que teníem previst en el mapa escolar inicial o més enllà de les previsions d'aquest mapa escolar inicial, fixar, comprometre la creació, la construcció d'un nou centre, la creació d'unes determinades places.

Aquesta xifra ja és avui obsoleta, en alguna mesura. La xifra d'avui, d'avui, les sol·licituds de creació presentades, ja supera les 35.000: 35.362. 35.362. i si els hagués de parlar del que sento quan vaig pel territori, ahir, la setmana passada i l'altra, encara n'hauria d'afegir bastant més. Però ara, evidentment, no estan formalitzades i no ho faig, naturalment per evident responsabilitat.

Formalitzades, 35.362 places, a l'empara del pla que preveia crear-ne 30.000. Amb projecte de centres, ja presentat i aprovat, tancat i per tant... o ja fetes o en curs o a punt d'iniciar-se, 31.815. I això no són simplement aprovacions formals amb un plenari d'una voluntat, sinó que són tramitació real, tècnica, amb projecte executiu, amb pressupost i amb definició d'ubicació, de construcció i de posada en servei real. En un o altre punt del tràmit, en un o altre moment del tràmit d'execució d'aquestes 31.815 places amb projecte aprovat, 25.506. És a dir, no és només que s'hagi anunciat ja la voluntat, i no és només ja que s'hagi formalitzat el projecte, sinó que s'està ja executant, o fet del tot, o executant en un o altre moment o fase, més de 25.500 places. Amb comprovació de final d'obres, i per tant en la fase final d'aquesta tramitació imprescindible, d'aquesta legalització del procés definitiva, però en tot cas ja amb centres amb condicions de prestar el servei, doncs pràcticament 20.000: 19.888, exactament. 19.888. Que tenen, a més d'això, el conveni de creació formalitzat plenament, tots els requisits comprovats i verificats, 18.926, que és la xifra que tenen a la gràfica que veuen a la pantalla.

Bé, a mi em sembla no només que l'esforç és indiscutible, sinó que el grau d'acompliment és també indiscutible. En fi... la qüestió que hi ha plantejada, sobre la qual hauríem d'estar discutint, sobre la que haurem de discutir, és: com definim, com preveiem una segona etapa de creixement de places, guanyada aquesta primera, evidentment, i de com atenem la demanda que hem originat donant compliment en aquesta etapa. Perquè la situació és aquesta. La que hi ha ara és, en tot cas... Si alguna cosa succeeix és que estem morint d'èxit, en aquest tema. Estem naturalment en condicions d'haver d'atendre una demanda originada per l'evidència de la qualitat i de la realitat i de la contundència d'un servei públic que s'està desplegant arreu del territori gràcies a la magnífica col·laboració en aquest terreny amb els ajuntaments de Catalunya. Amb tots ells, de tots els colors, de totes les mides, de totes les condicions. I repeteixo que n'hi ha molts que estan donant compliment a les previsions contingudes en el mapa –i més–, i molts que no tenien obligació, diguéssim, o previsió inclosa en el mapa però que també estan prenent aquesta direcció de manera indiscutible.

Molt bé. Una qüestió en el terreny de l'oferta, també, però que em sembla que té un valor qualitatiu important: la qüestió dels programes de qualificació professional a l'inicial [#]. M'he saltat la gràfica que donava compte dels centres nous d'aquest any, eh? També hi podem tornar, si volen, en el seu detall. Programes de qualificació professional, que els col·loquem aquí a la presentació perquè tenen una significació específica, perquè tenen una missió claríssima de peça... en fi, a més a més de les centrals derivades de l'increment amb l'èxit que hem de perseguir, del globalitzat [#] del sistema educatiu, d'augmentar les taxes de graduació, d'augmentar les taxes de continuïtat en els estudis postobligatoris, hi ha també aquesta vessant, que ara ha d'anar prenent cos i ha d'anar verificant la seva rendibilitat, que és no deixar ningú pel camí, tractar de no deixar ningú pel camí. I, per tant, que els alumnes que acaben la ESO sense èxit però que tenen possibilitats evidents d'incorporar-se a la vida laboral amb alguna o altra de les seves branques i oficis, etcètera, doncs que comptin amb una possibilitat de formació explícita, adreçada amb aquesta voluntat i lligada amb l'efectiva incorporació al mercat de treball. O sigui, no són només uns cursets, sinó

uns cursets que han de donar lloc efectivament a una incorporació definitiva, una incorporació efectiva en el mercat laboral.

Això, és clar, abans en deien «programes de garantia social». Jo crec que hi hem guanyat, no és només un canvi de concepte i de paraula. Jo crec que l'experiència ensenya, els programes de garantia social jo crec que els valoro molt positivament; crec que ara estem en condicions de lligar millor el procés formatiu amb el procés d'integració amb el mercat laboral a través d'aquests programes de qualificació professional inicial. Estem a 6.000 alumnes; hem de créixer. Però en qualsevol cas, l'esforç inicial en aquesta direcció és evident i significatiu: 6.180. Aquí tenen també l'esforç territorialitzat, perquè es pugui apreciar millor la seva incidència. Segurament en pocs anys hauríem de duplicar o triplicar, fins arribar a encaixar absolutament el 100%, els que arriben per aquesta via amb els que arriben per la via, que també ha d'augmentar, normal, de l'èxit en la graduació i en la formació postobligatòria.

Aquí, naturalment, hi ha més detall, hi ha més... en fi, més matís... Si vostès volen hi podem entrar en el debat posterior.

Parlem un moment dels ensenyaments de règim especial, dels quals els parlava al principi, molt ràpidament. També aquests ensenyaments estan agafant, des del punt de vista de la seva oferta i de la seva diversitat, des del punt de vista de la seva cobertura real del territori, un paper que és el que toca, diguéssim. I encara no hi hem arribat, a completar ni molt menys això. Però en fi, la línia de... també aquí de col·laboració i de coordinació de recursos amb els governs locals, amb els ajuntaments, ha d'anar... està donant fruits importants. I en qualsevol... potser en el que hem d'avançar és en la capacitat de posar en connexió intel·ligent totes les etapes i tots els nivells diferents d'ensenyament amb aquestes àrees artístiques, molt particularment amb el tema de la música. El que succeeix a l'escola ordinària amb els ensenyaments de música ha de tenir connexió amb el que succeeix a les escoles municipals de música, i això ha de tenir connexió amb el que succeeix als conservatoris, i això amb el que succeeix a l'ESMUC, a l'escola superior, o al conservatori del Liceu, etcètera. Però això que diem per la música ho podem dir per la

dansa, pel disseny, per l'art dramàtic, o per alguna d'aquestes altres branques més específiques, com la conservació i restauració de béns culturals.

Les xifres, en tot cas, parlen també per si soles. Estem ja en 43.000 alumnes de música, en 10.000 de dansa, 5.400 d'arts plàstiques i disseny, 47.000 d'idiomes. El mapa de les escoles oficials d'idiomes ha progressat espectacularment els últims anys. I em sembla que és també una bona notícia en el sentit que lliga generacionalment amb l'esforç que estem començant a desplegar seriosament, començant a l'educació infantil, perquè efectivament el pla d'impuls a l'aprenentatge de llengües estrangeres, el plurilingüisme de què ens agrada parlar i que voldríem poder efectivament verificar en pocs anys, doncs està en marxa també en aquest sentit. Cada cop més les escoles oficials d'idiomes són ocasió, escenari i comprovació que més i més ciutadans, diguéssim, combreguen amb aquesta estratègia del plurilingüisme a casa nostra.

I 1.600 d'esports, que comencen a ser també ja un nombre que en termes de professionalització és prou important i prou significatiu.

Persones adultes, l'altra branca... Hem arribat ja a 56.000. Aquí hi ha al mateix temps una qüestió de creixement i una qüestió d'adaptació o de reforma, i de correcte encaminament de les diferents possibilitats d'aquest ensenyament d'adults. Quina part de l'esforç dediquem a reconnectar...

Fitxer 3

...més ciutadans amb els sistemes globals d'ensenyament, quines parts encara són processos d'alfabetització o d'iniciació en els ensenyaments bàsics, quina part són part dels ponts imprescindibles cap al reciclatge, cap a la professionalització amb noves capacitats o amb esforços d'adaptació als canvis en els sectors productius de l'economia del país.

I em sembla que amb totes aquestes àrees [#], les escoles d'adults estan fent un esforç important, i hem de, probablement també, amb major i més intensa, i majors

possibilitats de dedicació de recursos, conjuntament amb els ajuntaments, enfortir cada un d'aquests eixos de què els parlava.

Anem molt ràpidament a la inversió. A la dotació fonamental que ha d'acompanyar o que ha de fer possible la que ja hem parlat abans de la dotació de recursos docents, que és la física, la que es deriva de les decisions d'inversió, de planificació en el nostre territori. Seguim sostenint el mateix esforç dels últims anys, és a dir, un esforç importantíssim. Cada un d'aquests anys estem més que doblant el màxim any, amb la xifra més alta d'inversió de qualsevol moment anterior. Estem per sobre els 400 milions, els dos últims anys estabilitzats. És obvi que aquest any hem hagut de començar a parar compte de les capacitats pressupostàries generals de la nostra institució, i això té a veure amb el finançament i té a veure amb el que vostès vulguin, però és així. Però així i tot estem dedicant uns recursos molt importants: 417 milions d'euros, amb els diferents conceptes, i naturalment comptant les diverses vies d'inversió. Estem parlant de la inversió que està directament recollida en el pressupost, però també la que podem desplegar a través dels mecanismes de finançament que l'Institut Català de Finances posa al servei de la inversió pública al nostre país, o també dels esforços que molts ajuntaments fan, mitjançant convenis bilaterals, que ens permeten avançar efectivament la construcció, la posada en servei de noves instal·lacions, però assumint naturalment el càrrec complet, aquest departament, per la via dels convenis de finançament gradualitzats en els anys a venir. És això que ens permet estar parlant d'aquestes xifres importants. Aquí s'hi ha d'afegir les xifres del Consorci d'Educació de Barcelona, que tenen personalitat pròpia i administració pròpia, com ha de ser, i que ens permeten passar dels 417 milions als 485 milions. Barcelona és el 25% del territori, i per tant és normal que donem aquest salt a més a més amb ells. 485 en total. En el total, comptant les xifres del Consorci d'Educació de Barcelona, no són ja els 108 centres de què parlàvem al principi de curs, que són els nostres, els del departament, o construïts amb l'ajut dels ajuntaments, sinó que hem d'arribar a 69 edificis de nova construcció i a 48 grans rehabilitacions i ampliacions. És a dir, 117 nous –escoles, instituts– al nostre país aquest curs. 117 escoles senceres, per la via de la nova construcció total o per la via de l'ampliació de línies de l'afegit real d'instal·lacions, aules i equipaments que

defineixen un centre educatiu. I a això hi hem d'afegir fins a 604 actuacions, en altres tants centres, de reformes, d'ampliació... no d'ampliació, en aquest cas; de millora, de recuperació, de reposició, de manteniment... I encara hi hauríem d'afegir els diners que hi posen els ajuntaments pel seu compte, que són també moltíssims. Però, en qualsevol cas, l'esforç que estem fent per posar al dia i per sostenir el repte del creixement de l'educació a casa nostra és indiscutible, i a més ens en sortim. Ens en sortim en la mesura que efectivament hi ha places dignes per a tothom, en aquest país. No hi ha en absolut dèficit físic. Hi ha situacions de dificultat, hi ha peces [#] del nostre territori, de la nostra ciutat, de l'àrea metropolitana on obtenir sòl i posar-lo a disposició d'aquests processos té una complexitat no menor. Costa. Però l'estem fent, aquest esforç, i ho estem aconseguint.

En qualsevol cas, potser sí que val la pena, aquí, lligat amb el que els deia abans... Perquè aquí estem parlant de la planificació i de l'execució derivada de la doble dimensió de creixement de què els parlava: l'absoluta, l'arribada més la mobilitat. Adoptar les previsions en connexió amb els ajuntaments que ens permetin fer front amb la deguda anticipació (perquè aquestes són decisions tècniques), posar en peu una escola nova, amb tots els ets i uts, hem d'escurçar el període que això significa. Perquè si ens quedéssim com estem, hauríem d'acceptar històricament que això representa 3-4 anys, des de que un decideix que allà hi hauria d'anar una escola fins a completar els processos, primer municipals, després nostres (nostres i complexos, perquè també hi ha Medi Ambient, i també hi ha, en fi, tots els temes que tots sabem), doncs és un període segurament massa llarg. L'estem escurçant notablement. Ara, clar, és obvi que aquesta planificació, les decisions tècniques que estan associades amb això, jo crec que amb un model de planificació ja molt consolidat, derivat de la capacitat del departament i derivat de la compenetració i coneixement real de [#] del territori, el que ens dóna és efectivament aquesta possibilitat d'estar presents on cal quan cal. O de tenir els elements de resposta i reacció que ens fan falta per atendre degudament el dret a l'educació de tothom. I aquí és on hem de col·locar la qüestió dels aularis, de les instal·lacions provisionals, dels barracons, si vostès... En fi, no passa res, des d'aquest punt de vista, per utilitzar una paraula o una altra; és el mateix. Són instal·lacions, en qualsevol cas, d'altíssima dignitat, que en molts casos,

repeteix el que he dit en alguna altra ocasió, m'ofereixen millors condicions que les que tenen encara alumnes que estan en escoles d'antiga construcció, que hauríem d'estar rehabilitant i que no podem fer-ho perquè tenim la intensitat de creixement que tenim, o no podem fer-ho al ritme que voldríem, malgrat que sí que ho fem. I que, per tant, són eines no només imprescindibles; són eines tan imprescindibles com apreciades i reconegudes pel conjunt dels usuaris, docents i alumnes, d'aquestes instal·lacions. Amb l'afegit evident, com vostès saben, que estem també aquí reduint sensiblement el temps d'utilització d'aquestes instal·lacions. Si abans era de 4 i més anys, ara és al voltant d'un any i mig, de mitjana general. Segur que hi ha casos en què l'estada és molt superior a aquesta, però en tot cas són casos, que s'expliquen en funció de situacions i condicions locals. Jo n'estic absolutament... en fi... no sé si orgullós. Potser no és la paraula, orgullós. N'estic convençut que estem fent bé utilitzant a fons aquest mecanisme. Com estem fent bé d'utilitzar a fons les possibilitats de desplegar nous models constructius, noves modalitats de posada en servei d'edificis que ens permetin escurçar, per la via de la col·laboració amb els ajuntaments però també per la via de millorar els nostres processos de projecció, contractació i execució dels centres com ho estem fent. I, naturalment, en això hi ha també una discussió de cost associada, que és importantíssima.

Em sembla que aquí val la pena fer una reflexió sobre la mobilitat, que és una dimensió, un vector de complicació absoluta d'aquest procés d'anticipació necessària de la construcció de nous centres, però que en tot cas val la pena tenir mesurat. Mireu, el total de canvis de centre en el curs 2006-2007 (és l'últim que podem tenir analitzat del tot, completament), ens dóna... hi ha un total de canvis de matrícula – durant el curs– de centre de 33.000 alumnes. Saben què vol dir, això? Divideixin per 220 línies, diguéssim, i veuran el que significa. És una dimensió absolutament espectacular. D'aquests, per canvi de domicili dins del mateix municipi, que demanen canvi de centre, en municipis grans, en principi, són 4.600. D'aquests, 5.600 són canvi de domicili dins de la mateixa comarca; 7.800, canvis de domicili en el conjunt del país, d'una comarca a una altra; i 15.000 que en diem «circumstàncies excepcionals» però que jo crec que és... no deixa de ser un eufemisme, perquè són decisions de canvi de domicili per una colla de raons que no està absolutament establert que sigui

per una de les 3 causes anteriors. Però veiem-ho bé, aquesta dimensió de mobilitat la protagonitzen els autòctons, no els nouvinguts. D'aquests 33.000, només 9.400 són d'origen estranger, els que tenen... han pres aquestes decisions de mobilitat, que són un element de complexitat evident a l'hora de planificar i a l'hora d'executar la nostra previsió de noves construccions.

Doncs molt bé. És en aquesta situació, en aquest marc que podem parlar de la situació que es produeix per exemple en aquest inici de curs a una colla de ciutats de Catalunya. A una colla concreta, de totes maneres. No és un fenomen general, és un fenomen específic, puntual. I per això podem parlar, hem de parlar i hem d'atendre i tractar i gestionar situacions com les que es produeixen a Santa Coloma de Gramanet, a la ciutat de Badalona, a l'Hospitalet o en d'altres. I és el que estem fent. I és obvi que no és una situació senzilla ni agradable per a ningú, i que els que ho viuen amb més intensitat i amb més dret a la preocupació i a expressar-la i a la inquietud són els propis centres i els seus directors, i els seus docents. És clar que sí, i tant. Són els que han d'encaixar aquesta complexitat i aquesta... i les conseqüències d'aquestes decisions dels ciutadans que arriben, dels ciutadans que es mouen, dels ciutadans que, en tot cas, expressen la seva demanda legítima d'accedir al dret a l'educació.

Perquè tinguem unes xifres a les mans, i perquè sàpiguen on són, també, en aquests moments. A la ciutat de Badalona, fins fa... Això són dades... això és viu, viu! No és [#] del curs; és matrícula viva en aquest període més intensament. Després això s'apaivaga, normalment. Tampoc no voldria dir-ho amb massa contundència. Però en tot cas, sembla que l'experiència ens diu que això tendeix a anar-se apaivagant al llarg del curs. I que és un fenomen que apareix amb més intensitat en aquestes etapes inicials.

Ciutat de Badalona. Arribats fins fa menys d'una setmana: 800 alumnes. 799. Dels quals, 522 estrangers; la resta, no. Després de la de juny estic dient, eh? Tancada la matrícula. Després de l'u de juliol, vull dir, perdó. No de l'u de juny, de l'u de juliol. O sigui, registrats des de l'u de juliol fins ara. I per tant que no estaven en cap padró, en cap previsió, en cap capacitat municipal d'explicitar amb quina dimensió i amb quina

concreció es produiria aquest fenomen. 522 estrangers. A la ciutat de Badalona, avui, hi ha disponibles, en el seu conjunt, 1.393 places. Avui, a la ciutat de Badalona, pràcticament tots aquests alumnes estan matriculats amb plaça definitiva, segurament excepte els últims 30-40 que acaben d'arribar, que avui està, ara, reunida la comissió d'escolarització fent-ho. Com ha de ser, perquè aquestes decisions les pren la comissió d'escolarització. No les pren el departament a la Via Augusta. Com ha de ser. És qui coneix el terreny, qui està en contacte amb els centres, l'ajuntament i el departament, naturalment. De manera que aquesta és una situació que està absolutament coneguda, gestionada i jo crec que pràcticament resolta. Resolta amb aquesta característica que està sempre oberta.

Per cert. Els directors tenen raó de recordar que això s'ha de formalitzar correctament. És clar. I és el que estem fent. Naturalment. Una cosa és que tinguem la capacitat de reacció immediata per analitzar la situació, entrar en contacte amb l'ajuntament, amb els centres –públics i concertats; amb tots–, i anar prenent decisions. Una altra cosa és que, en paral·lel amb això, efectivament s'ha de formalitzar tot correctament. Avui, tots els centres, d'una o altra manera afectats per aquestes situacions, tenen la comunicació formal de modificació de «ratios» que correspon.

A quants grups està afectant aquest increment de «ratios»? En quants casos, quants grups de la ciutat de Badalona estan afectats per haver d'atendre més de 25 alumnes o més de 30 alumnes a primària i a secundària respectivament? Doncs el 22%. 22%. Hi ha esforç equivalent, públic i concertat, en aquesta missió? Sí. Absolutament, radicalment. A Badalona, a l'Hospitalet, a Vic, a Santa Coloma, i a Salt i arreu. Cada cop més, i cada cop amb millor capacitat de prendre decisions conjuntes, coordinades i conscients. És clar, la proporció d'oferta prèvia és...

Fitxer 4

...és, i per tant no arreu es pot practicar aquesta corresponsabilitat amb la mateixa intensitat. Però perquè tinguin una idea, els estic donant les xifres de Badalona, i ara

els donaré les altres. Les xifres de Badalona, d'aquells 522, 147 han estat assumits per l'escola concertada.

Parlant de l'Hospitalet, els mateixos conceptes. 783 alumnes arribats, 527 estrangers. Ja veuen el paral·lelisme quasi absolut. 38% de grups... Aquí hi havia una situació ja prèvia molt més difícil. 38% de grups amb més de... amb 26 alumnes, diguem-ne, o amb 31-32 alumnes a la secundària; 288 d'aquests assumits per l'escola concertada.

A la ciutat de Santa Coloma: 486 alumnes arribats des de l'u de juliol, 362 dels quals són estrangers. Places disponibles... No els ho he dit abans. Places disponibles a l'Hospitalet: 1.514. Places disponibles a Santa Coloma: 399. Avui, disponibles. Grups per sobre de la «ratio»: 53% a Santa Coloma. Santa Coloma és un cas encara més extrem. Una ciutat que creix en població sense haver, en el seu dia (anys, fa), crescut en equipaments i en disponibilitat de sòl públic. És encara més complexa, en aquesta concretament, prendre decisions de creixement. I, per tant, la concentració, la densitat de població que es dona a Santa Coloma té un efecte afegit evident.

A Santa Coloma, també la proporció d'oferta concertada és molt menor, però així i tot, 71 d'aquests alumnes estrangers han estat assumits per l'escola concertada. Estic parlant sempre dels arribats després de l'u de juliol, eh? Sempre només d'aquests, això és important.

En fi, podríem seguir amb el que passa a Salt, per exemple. 171 alumnes arribats, dels quals 138 estrangers; dels quals, 212 places encara disponibles avui, en el conjunt del sistema. 154 d'aquests alumnes, assumits per l'escola concertada.

És a dir, que aquí hi ha un esforç de l'educació catalana per atendre com ha de ser aquesta situació. Aquesta situació. La situació d'increment de «ratio» a 26 alumnes, o a 31 o 32 és una situació... diguem-ne intolerable? Mireu, no. I ho haig de dir, que no. No és una situació ni desitjada ni que haguem passivament que es mantingui. Hem de prendre totes les decisions perquè les coses estiguin al seu lloc, i que les classes tinguin com a màxim 25 alumnes. Naturalment. I això sí que és esforç de mig i llarg termini, de major construcció, i també d'exercici raonable de les capacitats de previsió de planificació que ens han de dir si en els anys a venir el ritme s'ha de mantenir. Tot indica que no, que el ritme de creixement dels últims anys no es mantindrà. Però

també hi ha un efecte secundari obvi: el creixement que avui tenim a la primària, demà el tindrem a la secundària. I per tant, bona part dels problemes que avui apareixen en les etapes inicials apareixeran amb més intensitat. Això sí que està naturalment inclòs i absolutament considerat dins dels nostres processos de planificació.

En fi. No els canso. Hi ha més casos. Podrem veure el que passa en altres ciutats. Segurament convindrà fer-ho amb major detall en una altra ocasió.

Anem acabant. Faria jo... No sé quanta estona?

La presidenta

10 minuts.

El conseller d'Educació

10 minuts, molt bé. Gràcies, presidenta. Amb 10 minuts, doncs, deixin-me donar compte, no ja tant d'elements d'immediat passat o present, com els acabo de... que ens permeten mesurar l'esforç, i la situació, i la complexitat a què ens enfrontem, i el grau d'èxit o no amb què ho fem. I en canvi... En fi, molt ràpidament. Repassant algunes de les variables i algunes de les iniciatives i de les perspectives estratègiques o d'efecte més immediat de les polítiques que ja tenim iniciades o a punt d'iniciar-se de cara a aquesta estratègia de millora d'equitat i excel·lència de què sempre parlem. Per això diem... Eixos principals del curs 2008-2009. En fi... És difícil fer una selecció, i posar aquests i no posar-ne uns altres. Aquí, per exemple, no hi surt la formació professional, com si no fos un eix principal. El que passa és que ho és tant, i està tan en curs, que no ho destaco en aquesta presentació com si fos... Perquè no és ni nou, ni està en qüestió, la seva orientació. Al revés, està més fort que mai en la seva orientació de creixement i de millora espectaculars. També en el marc de l'acord estratègic per l'economia catalana, com vostès saben, i el procés d'integració, doncs... branques de la formació professional, etcètera.

Però parlem del que són elements segurament més novedosos, i amb contingut més específic que potser té interès per a aquesta comissió de conèixer amb major detall, en tot cas de ser-ne conscient. Clar, de la llei de l'educació a Catalunya no en parlaré,

ara. Simplement recordo que està a les seves mans. [#] absolutament... Jo tractaré de no molestar massa, en aquest procés, i si pot ser d'ajudar, si és que és possible aquesta meravella. Segur que sí.

I, per tant, no repeteixo els continguts i les qüestions estratègiques que contempla el projecte de llei i que seran objecte de debat intens i apassionat en les properes setmanes i mesos.

En el camp de l'avaluació, en la posada en marxa de la prova de competències bàsiques a sisè de primària. És una decisió, jo crec sincerament, encertada, coherent amb l'estratègia de persecució de la millora de resultats, de la persecució de l'èxit. És una peça que posem en mans del sistema perquè disposi, no només d'una mesura comuna, homogènia com a tal mesura, que després s'ha de ponderar, s'ha d'analitzar en funció de la situació de cadascú, dels entorns, de la sociologia, etcètera, sinó que a més a més és un instrument que ajuda en diverses direccions. Bàsicament, en la direcció de programar millor el conjunt de l'etapa de primària, dels cicles anteriors, l'inicial i el mig, perquè tenint més clar on i en quines condicions volem arribar, des del punt de vista de competències bàsiques que aquesta etapa té encomanades d'assolir. I a més ho fem amb unes condicions de garanties de neutralitat, de garantia d'homogeneïtat i de garantia de qualitat en el seu desplegament que són la millor... precaució, la millor medicina per a aquests centres que demanen, que necessiten disposar d'aquest tipus d'eines.

És òbviament també, a més a més, una eina que serà d'autoritat immediata per a la presa de decisions que els centres han de fer en matèria de continuïtat, en matèria d'eventual repetició de cursos. Abans, i amb la prova. Abans, perquè els centres sabran cada curs en quin gran els nens i nenes estan en condicions d'arribar-hi amb les millors possibilitats de superació, i a través de la pròpia prova, perquè és un element indiscutible per afegir als judicis, a les informacions que la pròpia vida del centre aporta, i per tant que la junta d'avaluació que ha de prendre decisions de continuïtat o no hi podrà comptar, d'una manera indiscutible. És un element de reforç, de millora de l'exercici de les decisions de la funció de les juntes d'avaluació dels centres potentíssim.

I naturalment, això s'ha de fer a més a més amb les degudes seguretats i precaucions perquè el seu ús sigui aquest: mesura general, evolució del sistema, gestió per part dels centres, servei directe a les famílies dels propis alumnes. I no altres.

En fi, en parlem després si vostès hi tenen interès.

El pla experimental de terceres llengües, aquí estem parlant d'una continuïtat. Ja no és nou, però en la mesura que pren volada i força i presència arreu del territori potser val la pena destacar-ho. Estem parlant ja de 785 centres i de 260 alumnes. Estem, també, complint amb els propòsits d'avançar en l'inici dels aprenentatges amb al tercera llengua a P4, estem impulsant els elements d'expressió oral en altres llengües, estem començant d'una manera decidida també en la línia d'impartir matèries no lingüístiques en alguna d'aquestes terceres llengües.

Si ho mirem en el programa de llengua i cohesió social, és a dir... El pla d'impuls de la tercera llengua no només no està... potser no en parlem tant. Però no en parlem tant perquè estan al·legant, i amb força. Ens... Haurien d'haver assistit, i els hagués agradat, sincerament, a la sessió que vam tenir la setmana passada a Montpeller, analitzant i compartint programes, experiències i intencions i futurs amb... de centres de secundària de Catalunya i del Midi-Pyrénées francès. És una manera bastant espectacular i absolutament interessant veure la qualitat, l'exercici i la implicació dels nostres centres en aquesta direcció.

Llengua i cohesió social. Aules d'acollida, sí, i més. Han de seguir creixent. Aquí també, efectivament, hem de practicar decisions no sempre agradables de selecció o de tria. Haurien de ser capaços de prendre decisions d'«obrir i tancar», amb aquestes experiències. Perquè potser en alguns llocs encara hi són, potser ja no són tan imprescindibles en llocs en què encara no hi són i allà haurien de ser-hi. Aquí hi ha una implicació directa de recursos associats, i per tant una evident necessitat de prendre decisions amb el màxim rigor i atenent a les prioritats reals en el territori. En tot cas, 1.274 aules. I cua d'atenció pendent, llista d'espera claríssima en aquesta matèria.

Però no és només això. 70 municipis amb pla educatiu d'entorn, 95 plans educatius d'entorn, centenars de milers de famílies, alumnes, afectats positivament per aquesta

pràctica excel·lent. I també aquí cal, en aquesta matèria, un cop més destacar el paper fonamental dels ajuntaments en l'èxit d'aquesta experiència.

Jo no tinc més remei que associar en aquests dos conceptes, aules d'acollida i plans educatius d'entorn, una part de l'explicació productiva [#] de per què estem gestionant bé el procés d'integració social d'un milió i escaig de nous ciutadans de Catalunya. Crec sincerament que l'educació està fent en aquest terreny un servei impagable al país. Perquè per aquesta via estem efectivament demostrant una capacitat d'integració real; no només pedagògica i acadèmica, sinó també d'integració social, a mi em sembla que amb absoluta evidència.

I l'altra vessant, que és tant o més important: la vessant del desplegament efectiu del concepte d'immersió lingüística en aquesta segona etapa, amb els elements d'actualització, d'adaptació a les noves circumstàncies, partint de l'evidència que són problemes que molt sovint s'adrecen a l'alumnat que no només no és... no té com a llengua materna el català, sinó que té com a llengua materna llengües absolutament diverses, llunyanes i, per tant, de molta major complexitat d'aquest procés d'immersió.

Però avui ja tenim 84 centres amb absoluta implantació del mètode, i 400 i escaig docents formats, disposats a produir la immediata i imprescindible multiplicació exponencial d'aquesta experiència i de la seva aplicació general al conjunt del país, en totes les àrees en què això té sentit, tal com vam explicar quan vam presentar el pla el curs passat.

La sisena hora segueix el seu curs de desplegament quasi total. Estem dedicant-hi una xifra de recursos molt important. Estem arribant a pràcticament... ja ho sé, ens en queden unes quantes. L'escola rural, i no sé si alguna més. Però és obvi que estem parlant ja que el sistema educatiu públic català a primària té la sisena hora adoptada com a criteri, com a realitat i com a funcionament, i a més a més amb condicions d'aprofitament òbvies. Estem ja analitzant i gaudint de les primeres avaluacions, de la seva aplicació, de les seves modalitats i dels seus resultats.

Tot el paquet de beques i ajuts és en si mateix prou explícit en la seves xifres, pel que té d'increment quantitatiu i pel que té de difusió i aplicació en el conjunt del sistema. 7 milions d'euros ja en programes de reutilització de llibres de text, que s'apliquen a

més alumnes però sobretot amb més intensitat. És a dir, que l'efecte real de gratuïtat o d'avenç cap a la gratuïtat és indiscutible. Que tinguem en aquests moments 277.000 alumnes ja en condicions de protagonitzar aquests programes amb èxit, de reutilització de llibres de text...

Fitxer 5

...és molt significatiu. Com ho és que haguem arribat ja a prop de 12 milions d'euros en beques per a l'adquisició de llibres escolars, de material de text, de llibres de text, i que estem, solament en aquest concepte, arribant a 116 alumnes amb, aquesta sí, plena i completa gratuïtat. Ja no és una experiència, és una realitat indiscutible i molt important econòmicament i socialment. El mateix que succeeix amb ajuts de menjador, que aquí ja ve de més lluny, naturalment, i que té una consistència. I també una certa reflexió i de reforma d'alguns elements, perquè aquí... un excés de «normativització» en aquesta matèria ha donat lloc a una petita col·lecció de perversions de les quals algun dia en podem parlar, que en tot cas ens obligaran, jo crec, d'acord amb els ajuntaments i consells comarcals, a millorar-ne la seva norma i la seva prestació efectiva.

Però en tot cas, estem ja a 27 milions d'euros en ajuts de menjador. Només en aquest concepte. O a 2 milions i escaig d'euros en ajuts de desplaçament. O amb la línia de ajuts a alumnat amb [#] específiques dels centres concertats, línia en la qual ja hem arribat a 10.000 alumnes, que comença a ser també una xifra significativa i important.

El nou batxillerat, vaig acabant, presidenta. El nou batxillerat, no cal que expliqui ara el decret i les seves característiques. S'està aplicant jo crec que amb molt d'èxit. Hem de veure, naturalment, hem de deixar que el temps ens digui fins a quin punt està encertat en la seva definició de modalitats, en l'equilibri de matèries troncales i de matèries de modalitat, en els pesos i la presència en el mapa escolar del país de les diferents branques i modalitats. Però em sembla que tot indica que estem anant en la bona direcció en el desplegament d'aquest nou batxillerat, especialment si tenim en

compte el que deia abans, que la via dels cicles de grau superior i de la via d'accés a aquest grau superior, i la via de lligam de les dues branques grosses, formació professional i batxillerat amb universitat, doncs està... perfectament orientada.

Per cert. Ahir vaig dir-ho a Lleida. Ahir em van entregar en mà –ja n'hi deu haver més, però el primer que jo veig, que tinc a les mans–, el primer projecte tancat, definit i acordat per universitat de màster. Bé, magnífica notícia. L'any que ve, totes les universitats catalanes tindran màster de formació de professorat, espero. Màster de secundària, eh? La posada en marxa del nou magisteri, també. És una altra cosa, és una altra peça, és una altra desplegament. Però em sembla que en les dues direccions estem... El que hem de fer, a més a més d'això, és encertar en la col·laboració amb les universitats, amb el departament i amb les pròpies universitats, en l'organització i prestació de tot el concepte de pràctiques docents i la seva efectiva contribució a la millora del procés de formació inicial. Però en tot cas, l'evidència que per fi tenim un concepte de la qualitat requerida que substitueixi amb garanties d'èxit el CAP els Cursos d'Adaptació Pedagògica, em sembla que és... que ja el tenim a les mans.

I l'última dada, l'última taula i acabo, presidenta, és l'evidència del paper dels plans de millora i autonomia de centres, que jo crec que amb més o menys... més o menys silenciosament estan començant a donar resultats, i que estan començant... no començant; ja ens estan donant elements suficients de reflexió per transformar la successió o la diversitat de plans de millora o plans d'autonomia, en la definició i aplicació del concepte d'autonomia de centres. Hem de passar dels plans a l'autonomia, «tout court», sense embuts i sense... La llei ja ho diu. Però, en fi, els elements de l'experiència, de la pràctica i de la gestió de què ja disposem ens ho permeten amb absoluta seguretat.

Acabo amb una reflexió que proposo, presidenta. Jo, en una data que m'agradaria que... en fi, tan propera com fos possible, m'agradaria comparèixer en aquesta comissió per donar compte del que jo crec que és una evolució indiscutible del nostre sistema educatiu cap a la seva millora. Les dades de què disposem de resultats de graduació al final del procés de secundària obligatòria i de continuïtat en els estudis

postobligatoris ens ho indiquen d'una manera indiscutible. Estem millorant. En els últims anys estem millorant significativament. Contra qui sigui, digui el que digui qui vulgui. Estem millorant. Les dades ho diuen. No dic vostès. Estic dient imatges i tòpics que s'instal·len massa fàcilment. I estem millorant d'una manera significativa. Jo proposo que, no en aquest moment, perquè no és el tema d'aquesta compareixença, però que ben aviat estigui en condicions de sotmetre a la seva consideració tots els elements de reflexió, de dades, de matriculació, de superació de proves, de graduació, etcètera, que ens aportaran aquesta evidència. El sistema educatiu català està progressant significativament amb el seu èxit. I això té a veure amb decisions preses fa molts anys i amb decisions preses des de fa 5 anys, segur. I amb decisions que estem prenent avui, de les quals aquests plans de millora i autonomia en són només una punta d'iceberg però indiscutible.

Molt bé, i ho deixo aquí.

Presidenta, gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller. Si els sembla, faríem 10 minuts de recés. Algun grup m'ho ha demanat. Hi ha algun inconvenient? Doncs si no hi ha cap inconvenient, farem 10 minuts de recés.

(pausa)

Bé, reprenem la sessió. Si els sembla, faríem un torn per cada un dels grups parlamentaris, i després el conseller, doncs, que contestés, i després els grups parlamentaris que ho desitgin tindrien un segon torn. Per tant, començaríem amb el grup parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula la senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, secretària general. Voldríem avui també saludar i donar la benvinguda en aquesta comissió al senyor Camil Fortuny, el director general de centres i professorat i... vaja, una macrodirecció. Que, si bé... Ara se'n diu de recursos? Molt bé. Doncs és la primera vegada que en nom de... *(veus)* Sí, sí. És que canvien els noms i una no... no els registra tots. Però bé, el senyor Camil Fortuny

pot. I per tant, també saludar la senyora Isabel Darder, que ja ens havia acompanyat altres vegades.

Li volem agrair l'informe, el dossier. Coneixíem les dades, però agraïm que se'ns hagi lliurat, perquè evidentment l'hem pogut seguir millor.

Senyor conseller, vostè va dir que aquest any el curs no tindria... l'inici de curs no tindria cap incidència. Recorda? Uns dies abans, en roda de premsa... Clar, jo avui no li parlaré de Vallirana, i de les incidències normals de les escoles que comencen amb els paletes a la porta. Aquestes coses que difícilment, amb una macro estructura com aquesta, es poden evitar. Però el que sí que voldríem posar de manifest és que la principal incidència que hi ha hagut, i que jo entenc que era previsible, ha estat la descoordinació entre les administracions.

Senyor Conseller, fa més de mig any que, en sessió plenària, li vaig preguntar quina era la coordinació que tenia amb el delegat del govern, perquè havia sortit l'informe que arribarien més de 10.000 nens per reagrupament familiar. I costa d'entendre, costa d'entendre, com els municipis i, per tant, les oficines municipals i la pròpia conselleria, no tenien informació d'aquests nens de Santa Coloma, de Badalona. Si tenim en compte que els municipis són consultats per la delegació del govern perquè verifiquin si el domicili que dona la persona que sol·licita el reagrupament, i que el sol·licita per l'esposa i pels fills d'aquesta, aquesta i aquesta edat, el que és difícil és saber quin dia arriben. Però que arribaven per aquest curs, això evidentment s'hauria de pogut saber. I vet aquí, doncs, que la descoordinació entre administracions, vostè ens va dir que sí, que el delegat del govern li enviava periòdicament l'informe, i veiem que no ha estat així. Perquè si bé s'està intentant reaccionar, que es comenci el curs amb nens desescolaritzats no diu d'una bona administració. Ara, m'agradarà, segurament si no puc ara, en el segon torn, parlar d'altres qüestions relatives a afirmacions i informacions que vostè ens ha donat. Però també és cert que aquest és un curs que no vindrà marcat només per les qüestions de funcionament, que jo crec que estan ben explicades i que a nosaltres ens pertoca destacar aquelles informacions que amaguen alguna realitat, o aquelles que són parcials i que amb molt de gust podem fer, però jo volia destacar que aquest, com vostè ha dit varies

vegades, serà el curs de la llei. I el seu curs de la llei volíem posar de manifest que és un curs que hauria d'estar impregnat d'il·lusió i de serenitat. Nosaltres sabem que vostè té un discurs en el qual nosaltres sap perfectament que ens hi sumem quan parlem d'enfortir la direcció, quan parlem d'autonomia de centres, quan parlem d'avaluació, quan es parla de conciliar el dret de les famílies a tenir plaça d'escola pel seu fill, el dret a tenir-la, amb la il·lusió de poder desenvolupar el nou estatut, etcètera. Però també és veritat que els discursos a vegades no es corresponen amb els fets, i que hi ha unes asimetries, podríem dir, entre el discurs i la pròpia decisió o actuació administrativa que entenem que no ajuden que aquesta serenitat i aquesta confiança que s'ha de tenir en abordar un tema tan important sigui una realitat. Miri, vostè parla molt sovint d'excel·lència, i crec que realment és un repte, tots hi estem d'acord. Hem posat molt d'èmfasi en l'equitat i ara hem de fer el pas a l'excel·lència. Certament. Però vostè considera que és excel·lent, per exemple, el SAGA, que ha fet impossible la vida als centres el mes de juliol i el setembre? Si l'administració, vostè ho sap, és la primera a estar obligada a posar en pràctica i demostrar la recerca de l'excel·lència. Fa pocs dies ens parlava de la il·lusió de la feina ben feta. Vostè creu que és feina ben feta publicar els currículums en les dates que s'han publicat? El de batxillerat, si no recordo malament, a primers de juliol. El d'adults encara s'ha de publicar. El SAGA no té l'estructura del currículum d'adults, no podem matricular allà on els toca. El de primària s'ha publicat... El d'infantil s'ha publicat el setembre. Com es fan, les programacions? Quina és la seguretat jurídica i la seriositat que ha de demostrar l'administració en aquells temes que sí que són d'absoluta obligació?

Miri, hi ha una altra asimetria que entenem que s'hauria... Sí, perdó? (*pausa*) Val. Si vol li repeteixo les dates. El tema de la corresponsabilitat. Està molt bé, jo crec que és una expressió que ha quedat plena en el sistema, que les dues parts de la xarxa educativa de Catalunya siguin corresponsables. Però vostè avui ens ho ha dit ben clar, i nosaltres entenem que és totalment respectable i és una opció política, que creixi proporcionalment molt més una línia que l'altra. És una opció. El que passa és que després és difícil poder portar a terme aquesta corresponsabilitat.

Vostè ens ho ha donat amb les xifres. Miri, queda clar que cada vegada menys autòctons poden triar l'escola concertada. Jo simplement ho constato. Perquè, si del

2003 amb ara, en aquests cinc anys, s'ha incrementat en 140.000 llargs alumnes al sistema educatiu, el 90% d'aquests alumnes han anat a la pública. I només el 10% ha anat a la concertada. Per tant, si la concertada només ha crescut en un 10%, si tenim que la concertada perd grups concertats a batxillerat, a la ESO... Escolti, difícil és poder correspondre. Per tant, jo crec que hem de parlar amb realitat per saber què és el que es pot exigir. Si sobta perquè majoritàriament aquest 90% que ha triat el govern actual que s'escolaritzés del creixement a la pública, jo no critico l'opció, forma part dels acords de govern. Ara, després modelem aquest discurs de la coresponsabilitat. Perquè, si no, tenim aules d'acollida a totes les escoles. I si la privada, en aquests cinc anys, ha crescut 12.000 places, 11.000 de les quals estan ocupades per immigrants, doncs ja queda clar que el marge de tria per tot l'increment de població escolar que hi ha hagut, tant del país, com molt bé ha destacat vostè, fruit de l'edat de la maternitat de la generació del «baby boom», doncs difícilment aquesta...

Fitxer 6

...aquesta proporció a l'hora d'escollir l'escola es pot mantenir. No discuteixo l'opció, discuteixo l'haver posat aquest tema de la coresponsabilitat en un tema a vegades al llindar o bé dins de la confrontació.

També se'ns ha dit que la proximitat és un gran valor. Miri, sí, sí i no. Sí, si es fa bé. I per tant, aquests valors els hem d'anar contrastant, perquè la proximitat doncs miri a Badalona i a Santa Colom hem vist que tot i tenir les dades l'ajuntament, les oficines municipals no tenien constància de l'arribada d'aquests nois. Aquí alguna cosa ha passat, perquè la Delegació del Govern, repeteixo, havia demanat aquestes dades i les havia passat als ajuntaments. Aquí les oficines municipals alguna cosa ens ha passat.

Però, també vostè, senyor conseller, sempre i ens en sent a parlar a nosaltres i vostè en parla de la voluntat de tenir consens en el tram del debat de la llei. I és clar, la llei pot marcar camins, alguns d'aquests camins s'han de discutir i els hem de debatre

aquí, però vostè, senyor conseller, fa dreceres, fa dreceres. I les ha fet al crear les zones, nomenant uns directors de zona sense cap aval normatiu, sense tenir normades les funcions. Vostè, senyor conseller, fa dreceres quan anuncia la prova d'avaluació al final de primària sabent que aquesta prova forma part també del projecte de llei al qual hi ha grups que discrepem que es faci a l'últim curs i preferiríem que es fes dos cursos abans. Per tant, aquestes dreceres jo crec que poden impossibilitar o fer difícil a vegades el consens.

Una altra qüestió que afecta també la seguretat jurídica necessària per aconseguir aquest consens, la posta en marxa del consorci de Barcelona. Res a dir, la carta municipal està clara, vostès ara fan ja l'aposta d'unificar les dues unitats administratives, de la Generalitat i de l'ajuntament, molt bé; però, per què? Per què per exemple si no està previst en la Llei de la carta municipal ni en els decrets relatius a la inspecció, proposen que la inspecció passi a dependre de la presidència del consorci? Si això ho diuen els acords en el qual de l'últim acte del consell del consorci que demana instar el Govern en què se li passin dues competències que no estan previstes en la carta municipal i que sens dubte seran de debat en aquest àmbit de discussió que serà la comissió.

Escolti, sempre es pot delegar una funció, però la dependència orgànica no es delega. I, per tant, la proposta que fa al consell del consorci espero que vostès l'analitzin jurídicament, perquè això es demostra que crea neguit, perquè si es va més enllà del que permeten les normes, es perd la confiança i en aquest moment entenem que això és com a mínim imprudent.

Nosaltres estem d'acord, i li ho hem dit moltes vegades, a parlar dels elements bàsics que han de renovar un cert canvi de cultura a la pràctica docent, a l'organització de centres, de tornar a posar èmfasi en un valors que potser havien quedat sens dubte, doncs, relegats i bé desorientats [#], i nosaltres li hem dit: estem d'acord a ajudar-lo a llaurar, si em permet, eh?, jo no sóc tan urbana com vostè, vull dir, és un terreny que s'ha de llaurar, s'ha de llaurar la terra i s'han de treure pedres i un com la tinguem ben llaurada podrem sembra i traurem més bona collita. I això és el que vostè vol i que nosaltres volem, que hi hagi una millor collita en els futurs anys, que hi hagi més

qualitat en el sistema i que per poder tenir aquesta collita hem d'alliberar el sistema educatiu de prejudicis, de tòpics, d'elements que el frenen.

Per això jo li demano que no faci aquestes dreceres, que busqui el consens a través del camí normal i que, tot i que vostè a vegades, doncs, diu que l'educació no pot esperar, doncs que no fem el camí de pa per avui i fam per demà, perquè si hem d'avançar conjuntament, debatem les coses i no improvisem i sobretot preservem la normativa.

Jo, senyor conseller, en aquest primer torn, li voldria acabar amb una petició, amb una petició que li formulo ara, perquè aquest inici de curs s'ha pogut constatar que és una qüestió, la que ara li plantejaré, que no té a veure directament amb això, però té a veure amb allò que en dèiem de l'excel·lència de l'Administració. Miri, vostè ens ha dit quants nens s'han matriculat i s'han escolaritzat, però n'hi han uns, de nens, a Catalunya en què la Generalitat hi té més obligació que ningú a escolaritzar, que són els propis, els de la Generalitat de Catalunya, aquells nens i aquelles nenes que no tenen la responsabilitat paterna en condicions, ni materna, i que la Generalitat m'assumeix la tutela. Són nens de la Generalitat de Catalunya. Vostè ha de saber que aquests nens, sobretot els que estan acollits, que són més de sis-cents a Catalunya, eh?, no tenen ben resolt el procediment d'escolarització. Quan teníem un procediment que permetia que les escoles donaven un punt complementari en el procés de preinscripció, que la relació era més directa amb el centre, aquestes situacions es podien arreglar. Ara, a través de les oficines municipals, a través de les rigideses del sistema actual en la preinscripció hi han grans disfuncions.

Li poso un exemple: una família de Sant Gervasi acull un nen, o de Nou Barris, demana plaça, li diuen adreça del nen, carrer Aragó, l'adreça de la DGAIA. No, escolti, aquest nen viu a casa meva, el tinc acollit. No, li toca una escola d'allà on té l'adreça formal que és l'adreça de la DGAIA, la Direcció General d'Atenció a la Infància. Això ho hem d'arreglar. En el proper decret de preinscripció hem de fer possible que l'adreça de les famílies acollidores valgui per domicili real del infant, que no s'hagin de barallar amb les oficines del consorci sense poder-ho arreglar, que hi ha famílies acollidores que tenen tres escoles diferents assignades, les dels propis fills i

les dels dos assignats. Els nens acollits han de poder disposar dels punts de germà i els punts de família nombrosa si és el cas.

Jo, permeti que com que aquesta és una disfunció que ja fa un parell d'anys s'està vivint amb més intensitat, perquè abans el punt complementari ho arreglava, aquests nens que, repeteixo, són fills de la Generalitat de Catalunya, han de ser la primera prioritat de la Generalitat de Catalunya i, si em permet dir-li-ho, crec que alhora, i així li ho pensem demanar a través d'una iniciativa, tinguin els llibres i el menjador garantit. I li diré una altra cosa: han de tenir l'escolaritat garantida, perquè amb els nous horaris de l'Administració se'ls fixen els horaris de visita als pares en horari escolar i a mig matí han de sortir perquè el funcionari és l'hora que ara, de dematí, li ha programat la visita amb els pares.

Permeti'm, ja sé que ara he anat d'uns elements...

La presidenta

Senyora Rigau, vagi acabant.

La Sra. Rigau i Oliver

Acabo, senyora presidenta. De fons, del que li demano i li poso en qüestió alguna actuació que crec que no afavoreix el consens per acabar amb una situació molt particular que veig que s'ha escapat a l'Administració. Però estic convençuda que la seva sensibilitat farà que això no es repeteixi i que aquestes famílies tinguin aquest tema resolt i aquests infants siguin la primera prioritat del Govern.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies. Per part del Grup Parlamentari Socialistes – Ciutadans pel Canvi té la paraula el senyor Daniel Font.

El Sr. Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Agrair en primer lloc que el conseller i els acompanyants que han vingut amb ell, la presència, gràcies per venir, per l'esforç de venir al Parlament a explicar l'inici de curs, pel contingut de la intervenció del conseller, els

materials explicatius que estan molt bé, molt didàctics, molt adequats, sobre la situació del sistema educatiu en aquest inici de curs. Són materials que estan bé de format, però que també ens serviran en els propers dies, en les properes setmanes, per explicar, per difondre, la realitat del sistema educatiu d'avui dia, no?

Hem de dir també que la intervenció del conseller l'hem trobada positiva i suggerent. Ha estat una bona intervenció, agraïm el to i també el to didàctic, explicatiu, s'ha entès tot i per tant ha estat una bona intervenció.

Sobre l'inici de curs volem dir que és lògic que cada grup faci una anàlisi propi, no?, no necessàriament coincident d'un grup a un altre, diguem. Des de l'oposició, com s'ha començat a fer, mirant d'identificar limitacions i condicionants i contradiccions, com és lògic, com és l'obligació dels grups que fan oposició. I des del Govern, mirant de ressaltar les millores i els progressos com també és lògic que es faci des del Govern.

En qualsevol cas, volem dir que són útils ambdues visions, que ambdues contribueixen a l'avaluació de l'inici de curs i a fer-se una idea del que és el que passa i en quin moment i a on estem.

Voldríem, per la nostra banda, fer algun comentari a propòsit de l'inici de curs. Primer, que l'inici de curs 2008 – 2009 suposa un creixement generalitat, com ha dit el conseller, de totes les dades absolutes i relatives referides a l'estructura del sistema educatiu, tot creix, tot és més gran, hi ha més centres, hi ha més equipaments, hi ha més alumnat, apareixen línies noves, tècniques noves d'ensenyament, tot va endavant, tot creix, no? Creixen les necessitats i creix l'estructura del sistema educatiu. Aquesta és una premissa constatada i comunament acceptada i que posa ben evident les dades que hem vist, no?

Potser una de les xifres més significatives sobre aquest creixement són aquests trenta-quatre mil alumnes més que el present curs tenim, que és una xifra alta comparada amb altres anys i amb altres increments produïts amb anterioritat, trenta-quatre mil alumnes més.

I potser també una xifra significativa en aquesta línia de creixement i de novetats que es produeix en el sistema educatiu hi ha l'ensenyament a distància, no?, que encara no té un volum molt important, però que apareix, té una impronta [#], apareix, fa una irrupció en el sistema, comença a ser una realitat, una metodologia d'ensenyament a distància en les seves diferents facetes. Hi ha de tot una mica més i també hi ha de tot una mica més i també coses noves, noves tècniques, nous apartats en el sistema educatiu.

També ens ha semblat significativa aquesta dada del sector públic amb relació al sector privat del 63 per cent, no perquè sigui una cursa, no hem de fer una curta sector públic i privat, més aviat és una constatació a posteriori, però sí que és cert que en el sector públic hi ha un gran esforç d'ampliació perquè ha d'absorbir realitats que moltes vegades no es poden assumir globalment i que la realitat fa que siguin intensivament assumides en el sector públic. Això comporta obertura d'aules, obertura de línies, obertura d'escoles i conseqüentment un creixement percentual. No és això una constatació crítica, sinó que és una constatació empírica del que les coses han anat així. No es tracta de rivalitzar entre el sector públic i privat, sinó més aviat de buscar factors d'homogeneïtzació, d'unificació de criteri, d'assignació de funcions col·lectives i en definitiva de coresponsabilització del sistema educatiu.

L'evolució positiva dels cicles de formació professional és una altra dada important on l'alumnat pràcticament supera ja el de l'alumnat inscrit en el batxillerat. I potser també com a corol·lari d'aquest procés de creixement o que exemplaritza el que està passant realment les dades del conseller s'han construït o ampliat cent vuit centres, cent disset, deia el conseller, si sumàvem també Barcelona i altres realitats educatius en un sol any, en un sol any, construït o ampliat cent disset centres en un sol any, dins d'una dinàmica de creixement que dobla, dobla, la que era habitual fa una dècada.

Tampoc és un element crític. Fa una dècada hi havia menys necessitats que ara. Ara n'hi ha més, les necessitats són dobles i per tant les necessitats de centres també doblen les necessitats de fa deu anys amb una xifra realment important, que són aquests 417, 485, que deia el conseller, milions d'euros que és una xifra realment

important. Si considerem els 485 segurament és la punta inversora de tota la història en el sistema educatiu de Catalunya. Mai s'ha invertit tant en creixement del sistema educatiu a Catalunya en termes d'inversió real. Aquesta és la realitat.

També anotem o hem vist al comentari que surt del Departament i del propi conseller dient que aquest ritme inversor, a més, s'haurà de mantenir en els propers anys, a més s'haurà de mantenir, perquè hi ha una previsió de seguir creixent.

Segona afirmació, que aquest creixement implica consolidació de despeses principalment a dos ordres, de despesa corrent i de despesa en inversió. De despesa corrent, és a dir de compromís de creixement estable, perquè podem créixer i no podem mantenir aquell nivell que hem crescut, diguem. És tracta de consolidar aquest creixement, per tant hi ha d'haver també un compromís, hi és, de consolidació de la consegüent despesa corrent en el pressupost ordinari.

I de despesa d'inversió, és a dir, de compromís d'inversió en l'equipament necessari per fer realitat aquest creixement. És a dir, consolidació de despesa corrent i consolidació de despesa d'inversió. Aquesta és la realitat que reflecteixen les xifres subministrades pel Departament.

Tercer, que aquest creixement estructural i econòmic se situa en un moment ben peculiar, és un moment de dificultat econòmica general, com tots sabem i llegim al diari cada dia. Això és així, creixem, el sistema educatiu de Catalunya creix en un moment de dificultat generalitzada.

Fins fa alguns mesos, parlàvem de desacceleració econòmica, no?, avui parlem ja més obertament de crisi econòmica, larvada, que es manifesta de la mà d'uns fets i d'un context i d'un cicle econòmic de caràcter internacional. És possible que dins d'aquest mateix any, en el tercer i quart trimestre, apuntaven els diaris avui mateix, haguem de començar a parlar de recessió en alguns àmbits geogràfics europeus. És a dir, que hi hagi un creixement negatiu. Es preveu que en alguns llocs la taxa de creixement, per tant, s'inverteixi i comenci a ser negativa, transitòriament o no, amb molta llarga volada o no, però en tot cas això és així.

Els diem tot això, perquè com tothom sap quan l'activitat econòmica s'afebleix, també s'afebleix el pressupost públic. Hi ha una relació directa entre el volum de l'activitat econòmica i els ingressos públics. I es produeix una caiguda en els ingressos. Menys activitat econòmica vol dir menys recaptació d'ingressos, menys ingressos, menys recaptació d'impostos, menys ingressos. I consegüentment les disponibilitats per les prestacions públiques es veuen també limitades. Hi ha més dificultats i s'ha d'estrènyer el cinturó, no? Aquest és el cas aquest mateix any per l'exercici de la Generalitat i també per l'exercici de l'Estat si atenem les declaracions dels corresponents responsables econòmics.

Quart, consegüentment, així i tot davant d'una dinàmica de caiguda d'ingressos ben constatable i consegüentment de contenció de la despesa pública obligatòria, perquè no dóna per més l'economia pública per aquestes raons comentades fins fa un moment, el Govern ha manifestat que qualsevol limitació que els poders públics es vegin obligats a fer, a assumir, no afectarà a Educació. És a dir, que qualsevol limitació addicional que haguem d'implantar en el sistema de pressupostació aquest any i el que ve no afectarà el

Fitxer 7

...És a dir, que el Govern considera que tot i estar en un moment de turbulència econòmica, de descens de l'activitat econòmica i per tant de caiguda dels ingressos públics i també dels ingressos de la Generalitat, l'educació ha de seguir sent prioritària i no s'ha de veure afectada per aquestes limitacions. Això és una posició política manifestada darrerament.

Hem de dir nosaltres que aquestes quatre afirmacions que hem comentat configuren una voluntat política, el que en diem la voluntat política sobre la política educativa que considerem en la bona via, en el bon camí, en la bona direcció i que considerem realment positiva, en la mesura que s'expressa des del Govern. I que està en consonància amb la voluntat política i l'esforç que ha de suposar l'assumpció

col·lectiva dels continguts de la nova Llei d'educació en procés de tramitació. És una voluntat política que ajuda a l'assumpció col·lectiva dels compromisos directes que deriven de la nova Llei d'Educació. Hi ha aquest compromís polític d'assumpció col·lectiva i d'assumpció de compromisos en el marc de la nova Llei d'educació. L'educació és prioritària i ha de seguir sent prioritària en el futur.

Per acabar, senyora presidenta, com han assenyalat els mitjans l'inici de curs ha anat força bé, ha anat francament bé, jo ho he pogut constatar personalment. He de dir que vaig ser al Departament d'Educació a la Via Augusta el dia que es va inaugurar el curs, dia que començava el curs escolar, que pensava, els ho diré francament, pensava trobar un marasme de problemes i de persones corrents d'un lloc a l'altre per resoldre situacions com passa molts dels anys que s'inicien els cursos, i que això no es va produir. I que, per a la meva sorpresa, l'ambient era realment un altre i que era ben palès i visible que tot anava funcionant com estava previst, que no hi havia hagut incidències rellevants el primer dia i que les incidències pròpies d'un inici de curs tan carregat, tan carregat de novetats i de creixement i de coses noves, s'havien pogut resoldre positivament en cada localitat i en cada centre escolar, llevat, òbviament, qualsevol excepció que se'ls pugui ocórrer o que hagin pogut constatar.

Per tant, molt bon inici de curs. En resum, unes dades d'inici de curs significatives, senyor conseller, que apunten, creiem, i confirmen la via encetada de normalització progressiva del sistema educatiu en el seu conjunt, en la línia del sistema educatiu que finalment volem i que mirarem de desenvolupar a través de la iniciativa legislativa que està en tramitació en aquest Parlament. Moltes gràcies per la bona gestió i per la bona informació subministrada.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana té la paraula el senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, honorable conseller i a l'equip que l'acompanya del Departament d'Educació. Vostè ens ha fet un relat de l'inici de curs i per tant, com és lògic, doncs potser seria bo que continuéssim amb aquest relat i per tant el que vostè ha posat a l'abast de tots, doncs, ho poguéssim seguir una miqueta, no?

Vostè ens ha explicat, doncs, que hi ha molts més alumnes aquest any, és a dir, portem tota una colla d'anys que l'alumnat de Catalunya del sistema educatiu està creixent. I per tant, podem dir, doncs, que Catalunya ha hagut de fer un gran esforç en educació precisament per donar cobertura no solament al creixement de la població pròpia del creixement natural, també, doncs, del creixement de la immigració que òbviament suposa un repte important, no?

En aquest sentit, sí que és veritat que l'inici de curs, doncs, ha set raonablement tranquil, hi han hagut aquestes incidències aquests darrers dies, no?, en les poblacions que vostè ha esmentat, i des d'aquest punt de vista jo l'únic que li voldria fer només una qüestió de demanar-li una mica tot aquest nou alumnat que no estava previst des de l'1 de juliol fins al 15 de setembre o primers de setembre, si vostès tenen constància que és alumnes provinents de mobilitat territorial, que en algun moment vostè ha dit, o és reagrupament familiar l'altre, eh? Una miqueta, doncs, per saber en aquest sentit, doncs, si l'alumnat nouvingut procedent, doncs, d'altres països generalment no europeus, doncs, si segueix amb un creixement que vostè constata que s'està aproximant a la baixa, que és el que raonablement es podria pensar en època de crisi, o bé encara continua en aquest sentit. Per tant, si disposa d'aquestes dades, li agrairia, no?

Després també vostè ens ha fet esment, no?, d'aquesta, que hi comencen a haver molts alumnes en l'educació postobligatòria, en els cicles formatius, no?, que s'està equilibrant amb el tema també de cicles formatius i de batxillerat, i per tant una miqueta també és constatar una miqueta si aquestes dades vostès ho atribueixen, doncs, a un desig dels propis estudiants, a una sortida professional, al fet també que hi poden haver alumnes de batxillerat que vegin en la formació professional una nova sortida molt digna, o d'alguna manera les dades que vostès tinguin cap a on van, si vostè ens ho pot explicar.

Ens ha parlat també de l'ensenyament a distància, no?, i que s'hi ha incorporat o que ja arriben a mil quatre-cents alumnes, no? En aquest sentit, sap que l'havíem parlat, l'Institut Obert de Catalunya és un element que segurament en aquests moments, doncs, el coneixem o és coneix potser encara poc, no?, i potser caldria i seria necessari, doncs, que, en fi, que se'n fes la publicitat, que no dubto que es fa, però la publicitat suficient i una miqueta, doncs, perquè, bé, potser molta gent, doncs, pogués tenir accés a l'IOC. I, en tot cas, en quin estat està el desenvolupament de l'Institut Obert de Catalunya. Ja sé que li farà moltes preguntes, però segurament la meua intervenció potser serà curta en aquest sentit, no?

També ha fet els programes de qualificació professional, els programes de qualificació professional, vostè ho ha dit, no?, vull dir, d'alguna manera el desig és que no deixar ningú pel camí, no? Per alta part, també el desig de tots és que hi hagi l'oferta suficient en aquests moments i sempre, però per l'altra part també, i em sembla que vostè ho ha mencionat, el desig seria que com menys ús haguéssim de fer d'aquests programes vol dir que estaríem millorant l'èxit escolar, amb la qual cosa, doncs, això també seria bo. És a dir, per tant, fem una doble reflexió. És a dir, alegrar-nos, doncs, que es posin en funcionament, en fi, en tot cas una qüestió normativa en aquest sentit, però, en fi, que en tot cas cuidem que també l'oferta bàsicament en aquests moments i en un moment, doncs, de creixement de l'atur i tal, doncs, que tot plegat pot ser molt interessant, doncs, que hi hagi l'oferta suficient i necessària en els diferents territoris també, eh? No tan sols en un àmbit concret, sinó en els diferents territoris.

Vostè a vegades ens ha dit, i són paraules seves, diu, el Pacte Nacional per l'Educació va suposar un trencament molt positiu de l'estatus quo previ, un estatus quo que expressava només les contradiccions acumulades i la possibilitat de resoldre-les sense victòria aparent o real d'uns o dels altres, no? I ens deia, doncs, que la seva il·lusió de cara al projecte de llei, la llei que òbviament vostè ho ha dit una mica també amb ironia, però que és cert, no?, que ara la sobirania del Parlament recau, doncs, en els parlamentaris, però òbviament, vull dir que, en tot cas jo crec que si es vol buscar el consens, necessitem de tothom. I també necessitem del Departament d'Educació

en el ben entès, però, que òbviament la responsabilitat finalment de l'aprovació recaurà en la sobirania del Parlament, no?

Però vostè ens deia, diu, ens hem proposat el pacte nacional fins a les últimes conseqüències, de l'equilibri de mínims a la síntesi de màxims, de la contradicció mal resolta a la cooperació activa, de la distància a la proximitat entre escola i societat, de la suspicàcia al reconeixement entre famílies i docents, de l'obsessió pel control formal i els procediments des de l'Administració envers els centres educatius a l'avaluació objectiva de tots els serveis.

I en aquest sentit hi estic molt d'acord. I quan es parla d'avaluació, que jo comparteixo la idea que, i així ho vam també en una resolució també en aquest Parlament en el debat de política general fa poc, el que passa amb el tema de l'avaluació hem de ser jo penso molt curiosos, perquè avaluar el sistema educatiu, avaluar vol dir avaluar-nos tots plegats, no? I per tant vol dir que darrera una avaluació hi ha d'haver unes respostes, unes respostes que serveixen d'informació al professorat en el camp més acadèmic, per dir-ho d'alguna manera, i per tant serveix d'orientació del que s'ha de variar, però també ens ha de servir per avaluar tot el que calgui, no?, des del tema dels espais escolars, des del tema del transport escolar, etcètera, que vostè hi ha fet referència i aquí parla, permeti'm, aquests dies, almenys els que vivim una mica també ficats una mica en el món local tenim molts casos i no saben exactament com resoldre-ho i de trobar solucions bàsicament en tot el tema del transport escolar i l'obligatori que està ben resolt, però també el transport escolar no obligatori que aquí, com vostè ha dit, jo sí que crec que sí que hem de fer un gran debat o hem de fer un gran acord o hem de trobar els consensos necessaris, perquè això acaba portant bàsicament els problemes amb el qui primer rep aquesta problemàtica que som, que són, els ajuntaments i per tant en aquets sentit hem de trobar solucions que segurament depassen el Departament d'Educació. També ho dic, eh?, segurament depassen el Departament d'Educació i que segurament vol dir implicar-hi algun altre departament, però, en tot cas, en Govern de Catalunya.

Però, com li deia, això del pacte nacional, jo, una de les qüestions, quan vostè deia «Creix el pes del sector públic», eh?, i que s'ha guanyat la batalla o que s'està

guanyant la batalla de la cohesió social, que en això hem d'agrir l'esforç de tots, però també especialment de mestres, professors, professores, doncs, que d'alguna manera en aquest sentit moltes vegades més enllà de la seva responsabilitat pròpia, eh?, vull dir n'han exercit d'altri que jo penso que és remarcable constatar-la, no? Però, en aquest sentit, li voldria dir si vostè creu que hem espremut suficientment o no el Pacte Nacional per l'Educació, l'acord del Pacte Nacional per l'Educació.

Un altre element que m'alegro d'haver-ho escoltat que és tot el tema referent al màster que vostè ha dit de secundària, eh?, no sé si ha dit pel proper curs o pel següent o pel proper, però bé, en tot cas, jo penso que aquest és un element també central en la llei suposo, no sé si hi entrarem, però, en fi, jo crec que més enllà d'entrar-hi la formació inicial que pot estar en camí, però la formació permanent és l'altre element primordial. I ho lligo, se n'ha parlat, amb el tema de menys finançament o de més recursos que pot tenir l'Administració educativa, o que pot tenir el Govern de Catalunya i que sovint pot passar, no?, que altres necessitats més, eh?, que creen més ansietat d'immediatesa, doncs, es resolguin i que potser aquesta no es pugui tenir en compte. Jo dic que hem de fer un gran esforç per la formació permanent del professorat. No perquè vulgui dir que ho estigui fent ni bé ni malament, no estic constatant això, jo dic que és un element primordial i qualsevol dels docents jo crec que agraeix, no? Jo crec que és un bon avanç tot el tema de la millora de l'estabilitat del professorat, era un compromís que es va adoptar i hem passat, doncs, d'un grau d'interinitat molt gran a un cada vegada avancem més en donar aquesta estabilitat, no?

Sí que és veritat que hi ha una qüestió amb el tema de construccions escolars, no?, que jo m'agradaria remarcar. Vostè ha dit que s'estan, s'està fent diferents convenis amb l'Administració local per poder a vegades, doncs, tirar endavant les construccions que calen. Jo penso que aquí hem de ser molt curosos. Demano al Departament que sigui molt curós, que mimi els ajuntaments. Ho dic perquè hi han unes necessitats reals, no?, vostè ho ha dit, ara el bum el tenim a l'educació primària, però d'aquí quatre dies ho tindrem a la secundària.

I per tant, en aquests moments és allò de dir, no?, preveiem avui el que necessitem demà. I en aquest sentit una sensibilitat cap al que s'hagi de fer necessàriament perquè d'alguna manera els ajuntaments, que són els que reben, dic, la primera demanda, doncs, tinguin la possibilitat de donar sortida a les inquietuds i necessitats de la població.

Per tant, senyor conseller, amb el ben entès, doncs, que té els diputats i diputades d'aquesta comissió, no vostè, sinó tota la societat i tot el país que siguem capaços de fer una llei que realment serveixi, realment serveixi per canviar i per millorar, doncs, li agraeixo, doncs, les seves dades que avui i la informació que ens ha portat en aquí.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Per part del Grup del Partit Popular té la paraula el senyor Rafael López.

El Sr. López Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Donar la benvinguda al senyor conseller i a tot el seu equip i donar-li les gràcies per la seva explicació sobre l'inici de curs, dades que per una altra banda ja teníem del dossier que va presentar la seva roda de premsa, vam fer tots una roda de premsa a l'inici de curs, algunes dades canvien, ara li comentaré alguns temes; però li agraeixo les seves explicacions, com no podria ser d'una altra forma.

Reflexions, jo no seré tan benèvol com el diputat del Grup Socialista i dir-li primer una impressió: jo a vegades a mi quan posen massa adjectius a les coses, anem malament. Quan les coses s'han de posar amb el fantàstic, potent, eh?, aquests adjectius, vol dir que les hem de vendre perquè les coses no són com es diuen. A mi em recordava una mica un discurs típic de teletienda, si em permet dir-ho. Vull dir que hem de bastir molt bé aquelles coses que s'estan fent, però vostè sap molt bé que no tot és tan maco ni tot és tan perfecte.

Miri, vostè arriba a aquest curs sense haver fet els deures l'any passat, va suspendre, per dir-ho d'alguna forma, l'any passat, i no ho ha recuperat al setembre. Ara vostè

ens diu que hem de recuperar, hem de tenir passió i hem de tenir un debat intens i apassionat, ja li puc dir que des del nostre grup i personalment jo com portaveu de la llei tot això així serà, perquè si sóc intens i apassionat en la meua vida privada, doncs, també ho seré en la meua vida pública, si em permet dir-ho. Ho tindrem, però és que el debat intens i apassionat ja ho ha tingut vostè, vostè amb la societat civil. Avui en dia es poden comptar

Fitxer 8

...comptar amb els dits de la mà aquelles entitats que donen recolzament al Projecte de Llei d'Educació de Catalunya. I no té el recolzament, no tant pel projecte de llei, que ha estat el darrer que ha vingut, sinó perquè vostè no va fer els deures l'any passat. Una vaga entre cometes general el 14 de febrer i permeti'm dir-ho dues accions que encara no ha entès ningú: batxillerat nocturn i les aules de benvinguda educativa en el referent que es troben fora dels centres escolars. Coses que no entén ningú, amb lo qual vostè ens pot demanar responsabilitat a tothom, però jo li demano responsabilitat a vostè també a l'hora de liderar el debat de la Llei Catalana d'Educació.

També li demano responsabilitat perquè vostè va enviar una carta als docents, a l'estil de Sarkozy, si em permet dir-ho, va enviar una carta als docents i una de les coses que deia a mi em va sorprendre molt. I permeti'm que la llegeixi textualment. Diu: «En aquest curs per tant estareu sota el focus polític i mediàtic que molt sovint genera distorsions i inquietuds inútils».

És a dir, que acusava els polítics, representants democràtics del poble de Catalunya, i els mitjans de comunicació de crear distorsions i inquietuds inútils. Una mica venia a dir que el món no m'entén, el món no m'entén. És a dir, tothom va, jo vaig en la direcció correcta i el món no em compren. Senyor Maragall, jo crec que s'ha de ser més responsable.

Anem pel que anem i inici de curs. L'inici de curs vostè ha parlat. Miri, jo sempre dic, per què necessitem una nova llei o perquè necessitem millorar? Hem de millorar perquè no tenim bones dades. Ara vostè ens diu que té unes dades amagades que demostren que a Catalunya estem millorant. Bé, si les té amagades, el que li demano és que les faci públiques. Ja li dic no podem parlar en l'àmbit de l'educació com si tinguem un tresor amagat i que el fem públic quan ens interessa o convé. Si tenim uns indicadors de l'activitat educativa a Catalunya, han de ser públics i transparents, perquè les dades no van per aquí. L'augment de fracàs escolar, la reducció de les taxes d'admissió, la reducció del nivell de formació de la població jove. És un fet fins les dades que tenim. Si té altres dades, si us plau, posi-les sobre la taula, i les posi sobre la taula a l'inici del debat de la Llei d'Educació de Catalunya.

Miri, jo li diré que vostès han començat el curs amb retard, amb decrets que havien d'haver sortit fa molt de temps i que s'han vist retardats i li puc comentar els plans de qualificació professional inicial, els d'educació infantil, els de serveis educatius, què passa amb el Decret de serveis educatius? Portem massa temps parlant i que no surten, o els de les escoles oficials d'idiomes.

I vostè ens planteja primer, vostè sap que sempre parlo dels recursos, d'una evolució de la inversió absolutament espectacular, com no s'ha vist mai a la vida i que sembla, doncs, que en comparació amb altres comunitats aquí quasi bé doncs, eh?, podem dir que quasi, doncs, no té comparació. Però clar la pregunta és a banda que les inversions que vostè ens dóna no es correspon després amb les inversions que es posen als pressupostos, hi ha alguna distorsió que ens agradaria que ens expliqués, sobretot des del 2004 al 2008, el que no entenc és que si s'ha vist aquest augment espectacular com mai no s'ha vist a la vida en les inversions als centres educatius, perquè tenim quasi mil barracons?

I no em faci el discurs, no, és que cada barracó que posem té un projecte alternatiu després per posar una escola. No ens faci aquest discurs, perquè porten cinc anys governant, porten cinc anys governant, vull dir no podem ara venir aquí i dir no, no, és que clar, ens ha agafat el toro i amb el qual, no, no, porten cinc anys governant. És que la senyora Marta Cid quan va arribar al Govern va fer un pla per treure dos-cents

barracons. I el que ens trobem és que ara estem al tope de barracons, és que som la comunitat autònoma espanyola amb més barracons. Alguna cosa ens ha passat. És que per exemple la voluntat de continuïtat dels barracons ho podem veure. Vostè ha fet una licitació fins al 2010 de barracons per un valor de 11 milions d'euros. Ja preveuen que d'aquí al 2010 ja tindrem més barracons encara. No preveuen que retirem cap barracó.

Inversió. Jo li ho he dit: estem a la cua d'inversió. Estem a la cua d'inversió. És cert que hem augmentat molt, és cert que és el Govern democràtic que més ha invertit, però és cert que el pressupost de la Generalitat de Catalunya ha passat de 10.000 milions d'euros a 30.000 milions d'euros. No li parlaré jo de gràcies a un acord de finançament de l'any 98; però és que no s'ha triplicat. Si s'ha triplicat el pressupost d'educació no s'ha triplicat el pressupost de la Generalitat no s'ha triplicat el pressupost d'educació.

Miri, vostè sap el que diuen les federacions de pares i mares, d'associacions de pares i mares. S'han reduït les despeses de funcionament, les inversions per despeses, les inversions, les despeses de funcionament del centres en un 3,5 per cent aquest any, un 3,5 per cent aquest any. Imaginis ara, tregui la inflació, imaginis el que han perdut les associacions de mares i pares de Catalunya i el que han perdut els centres escolars. Plans d'innovació que han arribat a la seva fi i no han renovat. Li ho diuen els sindicats, li ho diuen les entitats. Vaig ràpid, perquè veig que em quedaré sense temps.

Llengües estrangeres i ludoteques, les escoles bressol. Miri, no ens vengui el que no hi ha. És a dir, si vol, jo m'agafo i vaig pel territori i li aconsegueixo cinquanta mil sol·licituds de places d'escola bressols. Si la sol·licitud no és res. La sol·licitud és simplement fer un acord amb un ajuntament. Al final el que la gent veu, el que les famílies veuen és que no pot accedir a una plaça. L'important són les places que tenim, perquè sinó enganyem el personal, perquè venem tres vegades la mateixa plaça. Venem quan es fa la sol·licitud, bé, quan es fa la planificació, una primera, quan es fa la sol·licitud una segona, quan es sol·licita una tercera i quan ja tenim la plaça, una quarta. Resulta que el Govern de la Generalitat ha fet quatre vegades la

plaça que ens havia promès. Actualment, vostès han fet 15.579 places. És a dir, un 52 per cent, la meitat. I la promesa que li dèiem als ciutadans, perquè els ciutadans no entenen, no entenen d'aquests llenguatges burocràtics. El que li vam dir era un pla fins al 2008, per tant el ciutadans i les famílies que ens estan escoltant pensaven que el 2008 tindrien trenta mil places. I vostè fa dos anys va sortir, fa poc, després de sortir de conseller, de ser nomenat, perdó, conseller, va sortir dient que farem un altre pla de trenta mil places. I a dir d'avui, és a dir, quan ja estem acabant el 2008, tenim només la meitat de les places compromeses. I això ho podem veure.

Però és que no només acaba aquí. És que els compromisos que vostè va agafar amb els professionals de l'educació infantil no s'han complert. On estan els tècnics d'educació infantil? Només tenim el 50 per cent del que es va pactar. On estan els tècnics d'educació social? Només tenim el 20 per cent. Els auxiliars d'educació especial. Per cert, escola inclusiva. Ens podem omplir la boca i podem moltes lleis parlant de l'escola inclusiva, però la realitat és que no tenim el 75 per cent de professors d'educació especial que es van comprometre i que s'han acomiadat aquest any dotze professors a l'escola concertada.

Les beques. El tema de les beques a mi em sorprèn una mica. Vostè ens parla. Primer, si fem la comparació amb la resta de l'Estat, li dic que són dades del 2006, amb el qual ja li reconec que em puc equivocar, perquè són les darreres dades que tenim en comparativa amb la resta de l'Estat. És a dir, que suposo que si té dades noves, doncs li agrairia que ens les digués. A Catalunya bequem el 6 per cent de la població, 5,81 per cent, 62.877 becats; la mitjana espanyola està al 31,37 per cent. És a dir, nosaltres podem vendre molt l'augment de les beques, però la realitat és aquesta. Estem molt per sota, molt per sota, en alumnes becats, de la resta d'Espanya.

Llibres de text. Dades del Ministeri d'Educació. No, beques a l'educació obligatòria. El 6 per cent. Vostè ha donat unes dades, vostè ha donat unes dades de llibres de text. A mi em sorprenen molt, perquè ara veiem que la inversió en llibres de text són 11,7 milions d'euros per les beques o les ajudes en llibre de text i 6,9 milions d'euros per la reutilització. Però és que vostè, quan va fer la roda de premsa, i permeti'm que li ho

llegeixi, ens va dir: «En cas del programa de reutilització, la subvenció atorgada pel Departament d'Educació és el doble que l'any passat», que va ser, és a dir, l'any passat va ser de 6,2 milions d'euros», que la interpretació va ser que aquets any es posava 12,4 milions d'euros. I veiem que no, el doble no, passem de 6,2 a 6,9.

Però és que és més, si llegim el que el Departament d'Educació, perquè això és els típics off de records que veiem als diaris, del 10 del 12 de 2007, deia: «*Si la negociación llega a buen puerto*», estem parlant dels editors, acabo, senyora presidenta, «*la medida supondrá que la Generalitat se hará cargo desde el curso que viene del coste de los libros de texto que pagan las familias*». És a dir, ja ens havien promès la gratuïtat per aquest curs escolar, però el que veiem és que l'augment ha estat molt tímid. Molt tímid si el comparem que vostès donen cent euros, cent euros, com a màxim. És l'ajuda més baixa que tenim.

Acabo, un minut, senyora presidenta, amb el professorat. A banda que ens havien promès l'1 d'agost el 12, 5 per cent d'interinitat, i resulta que un mes després, veiem que és el 14,7, a banda dels entre dos-cents i tres-cents professors interins que hi ha hagut, que tenien ja, que ja tenien assignat i ja tenien contracte per dos anys i que s'ha hagut de fer, a mi em sembla això que és inacceptable, permeti'm que li digui una cosa: hem augmentat en professorat de secundària [#], hem augmentat molt en professorat de primària eser [#] i el felicito, i el felicito, és cert. També és cert que tenim la sisena hora.

És a dir, que també és cert que hi ha, que tenim el perquè, però també, senyor conseller, hem de fer la comparativa. Hem augmentat en professorat de secundària perquè no ha augmentat d'alumnes. Hem augmentat cinc mil, perquè les dades que vostè ens dóna no ens parla d'augment, sinó que ens parla de les places que s'han convocat, després haurem de veure i ens hauria de dir els professors que es jubilen, perquè nosaltres tenim el convenciment que en els propers anys es jubilaran molts professors i compte aquí, eh? I això és una dada que hauríem de tenir, hauríem de tenir, perquè es jubilaran tots aquests professors que van entrar a finals dels setanta, els principis dels vuitanta, compte aquí. Però és que a la resta de l'Estat s'ha augmentat en quaranta-tres mil professors de secundària, quan s'ha reduït els

alumnes de secundària seixanta-un mil. És a dir, sí que hem fet un esforç, però altres comunitats han fet un esforç superior.

Per tant, senyor conseller, i ja després si de cas ja li parlaré de l'educació d'adults, no cal que ens vingui aquí a parlar de magnífic, de parlar, perquè després les dades que ens donen els sindicats, que ens donen les federacions de mares i pares de Catalunya són unes altres i per tant, encara ens queda molt camí per recórrer i es podia fer molt més per aquest inici de curs escolar.

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller.

La presidenta

Gràcies, senyor López. Per part d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la senyora dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyor conseller, gràcies també a l'equip que avui l'acompanya. I gràcies especialment en aquest equip per les dades que avui ens han donat, pel material que han estat generant i pel que ens han transmès d'informació que ha permès que, discrepant o valorant d'una manera o una altra les dades, però comptem amb una informació que avui ens permet tenir un debat i que ha permès també a la societat en general conèixer quina és la fotografia i quina és l'estat en el que comencem aquest curs i en el que hem de viure al llarg del curs.

Nosaltres volem destacar també, com s'ha fet per part d'altres grups, que estem davant d'un curs en el que la magnitud d'algunes xifres és el que crida l'atenció, eh?, no sé si n'hem de dir espectaculars, si al senyor López no li agraden aquestes, aquests epítets, però, en tot cas, sí que és veritat que les magnituds són un element que per si destaquen per si soles, en el nombre d'alumnes, malgrat que són magnituds que vénen acumulant-se a les dels darrers anys. És a dir, aquest any són trenta-quatre mil alumnes, l'any passat eren al voltant de trenta-cinc o trenta-sis mil, és a dir, que probablement, malgrat que ve d'un acumulat, són xifres que encara sorprenen simplement amb la seva magnitud. Nombre d'alumnes, nombre d'inversions en construccions escolars. No crec que puguem passar per sobre,

malgrat que sigui insuficient probablement i malgrat que no acabem d'atrapar en el nombre de demanda el nombre de construccions i l'esforç que s'ha fet en els darrers anys. No aquest any, ni l'any passat ni l'altra, sinó en els anys acumulats és certament molt significatiu l'esforç que suposa en inversions.

L'esforç que suposa també en els ajuntaments, en els pobles i ciutats de Catalunya que han anat cercant també terrenys arreu i a vegades buscant-los allà on no n'hi havia per poder construir les escoles, no a qualsevol lloc, sinó allà on la demanda existeix, i per tant un esforç que és col·lectiu.

Aquelles famílies també que s'han esperat i s'han hagut d'esperar que aquestes construccions estiguin fetes. Per nombre i magnitud important també la de mestres, que han augmentat només, i ara es deia, en nombre per fer atenció en els alumnes que han anat augmentant en el sistema educatiu, sinó que han augmentat per sobre i per tant amb una millora en la seva condició laboral, però també en l'atenció i en la qualitat en l'atenció a l'alumnat. I que han millorat també la seva estabilitat.

I nombre també, i vull afegir-ho aquí, en el nombre de places de llars d'infants. Suposo que no acabarem la polèmica d'interpretar si compromeses i executades les hem de posar o no en el mateix sac, o si em comptar-les o explicar-les en moments diferents. El que sí que és veritat, i crec que val la pena fer atenció, és que tant el nombre d'aquestes places de llars d'infants, l'oferta que avui existeix és molt superior a la que en els darrers anys veníem comptant i a més a més que això no s'atura, i que va en augment i que va creixent.

Tot plegat, això ha fet possible, senyor conseller, que el sistema absorbeixi aquest nombre d'alumnat i que ho faci, vostè ho ha destacat, i nosaltres volem destacar-ho també, i que ho faci augmentant també el pes relatiu que el sector públic té en el sistema educatiu. No ens sembla que això no sigui rellevant, ho és perquè és un canvi de tendència, significa que l'augment del sector públic és, que ara augmenta respecte a anys en el que el pes del sector públic es reduïa i certament aquesta és una aposta. Un govern pot apostar perquè el sector públic tingui més pes, més presència, tingui més oferta, o pot optar perquè siguin altres, perquè es faci d'una altra manera l'absorció de la demanda, òbviament. I també perquè ens sembla que és el sector

públic el qui obre escoles arreu, obre escoles també allà on a vegades els alumnes no són suficients, perquè és la seva responsabilitat, escolaritzar tots els alumnes allà on siguin, també en aquelles zones més despoblades o en aquells barris amb més dificultats, en allà on planifica i ara es planifica en aquells barris on hi haurà un augment important de població, que hi hagi també una escola. I per tant,

Fitxer 9

...és aquesta, és el sector que, el sector públic que respon en aquests moments i sobretot també, i creiem que aquí és important remarcar el canvi de tendència, perquè en el nostre país venim d'una situació anòmala respecte als països que ens envolten en el nostre voltant i és que quan l'escolarització universal en el nostre país comença, el sector públic no és un sector que té la xarxa suficient per absorbir aquesta demanda i per tant venim d'un punt d'origen ben diferent a la resta de països i per això és important que el 2008 puguem parlar d'aquests canvis de tendència. Fins a aquí, tampoc no cal donar-li més dimensió, però a nosaltres sí que ens ha semblat que era important poder-ho destacar.

Nosaltres també volem fer-li menció que aquest ritme de creixement, aquest ritme d'inversions, sigui una tendència que no s'aturi. Aquest probablement és un consens que trobarà entre tots els grups parlamentaris. Nosaltres creiem que és important que el nombre, que per les necessitats que vostè mateix ha expressat i perquè vostè mateix ha fet aflorar, tant de matrícula viva, tant del nombre de barracots que s'han instal·lat, tant del nombre de la mobilitat dels alumnes, tant pels alumnes que passaran de primària a secundària, aquest ritme d'inversions l'hem de poder continuar mantenint, hem de fer l'esforç perquè continuï.

I volem fer una reflexió en la línia que vostè feia també, conseller, que no només ens ha presentat dades, sinó que ha intentant, no?, amb la premura del temps, però de fer alguna reflexió més general sobre que tenim alguns temes mal resolts i probablement el volum i la magnitud de totes aquestes dades ens, no, la solució del dia a dia sovint

no ens permet abordar amb totes les dimensions, amb tota la seva dimensió alguns dels problemes que tenim al nostre sistema.

Nosaltres creiem, des del nostre grup parlamentari i així li ho hem dit, que tenim mal resolta probablement els extrems de la nostra escolarització. El límit d'edat, és a dir, aquells que vénen a escolaritzar-se en el límit de l'edat d'escolarització obligatòria, els alumnes que arriben amb catorze, quinze, setze anys, aquí tenim una mala peça encara per resoldre, perquè són alumnes que el sistema d'adults òbviament no està pensat per acollir-los, són alumnes que el sistema obligatòria no hi tenen encaix i sovint ja no hi arriben, ja no els agafa, i són alumnes que tenim dificultats. El sistema del que ens hem bastit, tan vàlid per altres solucions, encara no ens permet l'agilitat per poder donar resposta a aquests joves que arriben recentment, que arriben amb una formació a vegades no adequada dels seus propis països d'origen i que per tant hem de poder orientar i hem de poder encaixar en el nostre sistema.

I també, com vostè deia, aquells alumnes que arriben en el límit de l'escolarització de la inscripció de la preinscripció de la matrícula, no?, el que coneixem com matrícula viva, que vostè hi feia referència, i que és probablement el que ha causat més trasbalsos en l'escolarització en els darrers anys i el que aquest any també provoca els casos que vostè mencionava sobre a Badalona, Santa Coloma, a Hospitalet, aquesta tensió en els centres escolars d'aquelles poblacions que ja sigui per l'arribada de reagrupament familiar, ja sigui per mobilitat, ja sigui fins i tot en alguns casos per desídia [#] d'algunes famílies que, no?, que no escolaritzen o que no introdueixen les dades en el seu moment. Ja sigui pels casos que sigui, es troben amb una pressió molt forta a l'hora d'atendre la necessitat. A nosaltres ens sembla que aquí és on també hem de fer esforços i hem de, miri, si hem d'agafar dreceres, agafem-les, i si hem de fer, si hem d'agafar situacions novedoses, és aquí on hem de, és aquí on hem de fer l'esforç.

I aquí és on nosaltres volem parlar de coresponsabilitat. Coresponsabilitat de les escoles, dels centres, dels equips, coresponsabilitat del professorat que necessita també saber que té un coixí al darrera per fer front a aquestes necessitats i

coresponsabilitat en aquest cas clara de l'escola pública que avui encara acull el 85 per cent de l'alumnat que arriba nouvingut.

Ens sembla que per poder exigir aquesta coresponsabilitat és necessari l'acord, el pacte, la decisió compartida, no volem parlar de consensos si no es vol dir que hi ha un acord compartit i una anàlisi comú o un resultat comú a l'hora de decidir actuacions. És imprescindible també per a aquesta coresponsabilitat que la gent conegui quina és la realitat, que tingui la informació, que tingui les dades, que es vegin recolzats el professorat, els centres, les direccions, les famílies, que sàpiguen quina és la situació per poder compartir i també quina és la necessitat i per tant per fer-se una dimensió de la situació en la que ens trobem, i també que les mesures que es prenguin siguin acordades.

Abans escoltàvem alguns exemples sobre els límits d'aquesta coresponsabilitat. Per a nosaltres, per exemple, l'augment de ràtios ha de ser una mesura excepcional. Els docents han de poder tenir suport per acceptar, per poder treballar en aquesta situació d'excepcionalitat, però l'objectiu ha de ser permetre que aquells alumnes que no tenen plaça escolar, que no en tenen cap, en tingui una i accedeixin a una plaça escolar.

L'augment de ràtios no pot servir, com ens ha semblat que algú pretenia i no dic aquí, sinó que ens han arribat, no?, no pot servir perquè alumnes amb una plaça canviïn de centre aprofitant que s'eixamplen les ràtios. Aquesta no pot ser una segona oportunitat per a aquells que ja tenen una plaça. I aquí és on s'ha de fer valer la coresponsabilitat de centres, de professorat i de família i on s'ha de fer valer, com deia, la informació, l'acord i el pacte.

Nosaltres volem destacar també, vostè ho ha fet, el sistema d'atenció a la diversitat que té el nostre sistema educatiu, les aules d'acollida, el sistema Lic [#] els plans d'entorn, són tota una xarxa de mesures que avui permeten parlar d'un èxit en l'acolliment de l'alumnat amb necessitats educatives especials, a l'alumnat que arriba de fora del nostre sistema educatiu i en la seva integració en el nostre sistema, perquè no provoca, perquè malgrat les distorsions que provoca a nivell local o el que pugui fer de tensar les costures del sistema, tenim un sistema en aquest sentit d'unes

aules en aquest sentit que no pateixen greus disfuncions a nivell de l'escolaritat d'aquests alumnes.

I perquè es fa en un medi escolar, amb els professionals que són els educadors completament bolcats en aquestes activitats i amb un entorn intercultural que és el que permet la millor integració d'aquests alumnes que arriben de fora, però també dels alumnes que els acullen – ara acabaré, senyora presidenta – dels alumnes que ja estan, que ja són autòctons, que ja estan a les aules i que també formen part d'aquest procés de creixement, d'acollida i d'aprenentatge. I creiem que aquest és el model que s'ha d'aprofundir, el model que tenim d'atenció a la diversitat en el medi escolar amb un entorn intercultural.

Volíem fer una menció finalment, i ens deixarem, volem fer una menció finalment a l'educació d'adults, perquè sovint, quan parlem d'aquestes dades espectaculars en el nombre d'alumnes de primària, en el nombre d'alumnes d'infantil, i amb el gran nombre d'alumnes que arriben de fora del sistema educatiu, tots plegats obliden que aquests alumnes arriben també amb pares i mares, i sovint que aquests pares i mares arriben amb força mancances, sovint lingüístiques, en el domini de les llengües del nostre país, però també en mancances formatives, de nivell professional o de qualificació professional.

I ens sembla que aquesta és una de les demandes que potser no en els primers anys, però al llarg dels anys anirà aflorant i que haurà també de ser atesa des de l'educació d'adults, des del consorci de normalització lingüística, des de la formació en llengua catalana i també des d'altres formacions professionals, però, en tot cas, que és sovint una demanda que ens oblidem.

I, acabo ja, senyora presidenta, amb la referència al que serà òbviament els focus, eh?, no sé si la distorsió, però en tot cas un dels focus d'atenció d'aquest curs, que serà la Llei d'Educació. Nosaltres li hem demanat en diverses ocasions, senyor conseller, que, i en aquesta comissió quan abordàvem la llei, que vostè fos valent. No és un problema de valentia que en aquests moments trobem davant de la llei. Que fos valent quan parlem de mesures d'innovació en la gestió del sector públic, d'autonomia de centres de proximitat i de descentralització del Departament, de millorar la gestió

del funcionament del sistema en l'avaluació, en l'exigència al professorat i també en la seva formació, que en això seríem col·lectivament solidaris en ser innovadors i valents.

Però volem també una llei, i aquí és on hem trobat tots els recels i així ho hem manifestat i així ho manifestem en aquest Parlament, volem una llei que reflecteixi també clarament tots els equilibris, que permeti fer passos reals per consolidar el que parlàvem abans de coresponsabilitat, però també la igualtat de drets de totes les famílies i de tots els alumnes, vagin als centre que vagin. I això és el que trobem mancat en la llei i que estem convençuts que en el treball parlamentari podrem esmenar i podrem acordar. Nosaltres no volem falsos consensos, però sí que creiem que és possible que tinguem una Llei d'Educació amb el màxim suport en el nostre país.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Camats. I ja per acabar té la paraula el Grup Mixt, el senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señora presidenta. Gracias señor *conseller* por las explicaciones que nos ha dado. Señor *conseller*, toda educación empieza con los presupuestos, pero no toda la educación depende de los presupuestos. Y usted creo que hoy no ha hecho ninguna referencia a esto que le acabo de decir.

En cualquier caso, usted ha empezado diciendo que el principio de curso *ha anat bé*. Perfecto. De todas maneras, hay algunas cosas que parece que no han ido bien. Yo intentaré, a través de varios puntos, remarcar algunas de ellas.

Los barracones este año han aumentado en ciento cuarenta y cuatro, por lo tanto ahora nos vamos a novecientos cuarenta. Es verdad, con esto tampoco hay que hacer demagogia, que los barracones no son lo que eran antes ni tienen el sentido que la palabra que estoy diciendo yo en castellano tiene en la mentalidad de la gente. Pero también es verdad que no son escuelas de verdad, son barracones. En Madrid

tienen veintisiete barracones, nosotros tenemos novecientos cuarenta. Es una comparación.

Dos, el programa informático Saga, que alimenta la administración de los centros educativos es un desastre, pero no es un desastre desde ayer, es un desastre desde hace años. Los profesores, por poner un ejemplo y no enrollarme, los profesores, esto me lo van a entender perfectamente, ponen las notas y acaban teniéndolas que poner una, dos, tres veces y al final la propia dirección las tiene que poner a mano. Es un desastre. ¿Cuánto nos hemos gastado en eso y porque no funciona? No funciona, un sistema informático tiene que funcionar y no funciona. ¿Cuándo le van a poner alguna medida a esto? Y este principio de curso no está solucionado. Le recuerdo que hemos gastado 157 millones en política lingüística y no tenemos un buen programa de administración de las escuelas.

Fracaso escolar. En el último informe Bofill, de octubre de este año, ponen a Cataluña de nuevo en la cola de los países de la OECE [#] en Ciencia y comprensión lectora. Después de nosotros está Grecia, que siempre es un consuelo. Hay una cosa peor: que es que encima ustedes, que se llenan la boca siempre, constantemente, con ese concepto que al final lo vamos a aburrir todos de *cohesió social*, resulta que en la escuela pública fracasan el 25 por ciento más que en la escuela pública concertada, perdón, privada concertada, 25 por ciento frente a la privada el 10 por ciento.

El Informe Jaume Bofill dice que no son solo las cuestiones sociales las que determinan el fracaso, son otras cosas, porque dicen que Cataluña tiene una renta per cápita que no está a la altura del fracaso que tiene, en este caso la bajura. Por tanto en ese sentido también estamos fracasando.

Y los nativos frente a los foráneos todavía es peor, hay 70 por ciento, en setenta puntos menos, los foráneos respecto a los nativos. Desde luego esto no es ninguna cohesión social. Es decir, puede ser un fracaso generalizado por abajo, pero desde luego algunos estarán por arriba dentro de las clases sociales y otros siempre estarán por abajo. Y eso no es ninguna cohesión social, aunque haya una paz aparentemente.

La rebelión de treinta centros escolares, como han publicado más o menos extraordinariamente algunos periódicos, incluso alguno de los suyos, como El Periódico de Catalunya, revela hasta que punto han planificado mal la llegada de alumnos inmigrantes. Les recuerdo, lo recordamos Ciudadanos a propósito de la Ley de dependencia i de la Ley de servicios sociales a la *consellera* del ramo, le recordamos que desde que hubo la regulación masiva del 2005 y las regulaciones a través del reagrupamiento familiar, se iba a producir a medida que avanzara el tiempo un aumento espectacular de niños que vendrían de otros países. Se está produciendo.

Por lo tanto, lo que está pasando ahora en Badalona, en Santa Coloma, en l'Hospitalet, etcétera, era absolutamente previsible, pero no se ha hecho, o se ha hecho mal. Y más le digo: lo digo porque usted ha dicho una frase que me apunté por aquí, si la encuentro se la digo, ha venido ha decir: «*Els ritmes dels pròxims anys no s'hi mantindrà*». Bueno pues yo ya le garantizo: no solo se mantendrá, sino que aumentaran, porque los reagrupamientos familiares todavía no son masivos y lo serán al cabo de los meses y de los años venideros, respecto a la gente que hoy ya tenemos aquí ya. Por tanto, esto no será una cuestión que debe abandonar.

La evolución de la escuela pública, de la educación pública. Usted se enorgullece de que haya un 63, [#] por ciento pública frente a un 36

Fitxer 10

...36,6 concertada privada. Aquí hay una pequeña trampa, si me lo permite. Esto a nivel de toda Cataluña, pero si nos cogemos allí donde hay concentración de población, que es en Barcelona, por ejemplo, la privada no es así, es al contrario. Perdón, es la privada la que tiene más, el 64 por ciento. Ei [#], y no lo digo por nada, solo lo digo como un dato histórico, en pleno franquismo era del 62. Hemos aumentado dos puntos, por no acusar a nadie, hemos aumentado dos puntos.

Iba a decir que si bien es verdad que hay más pública, tenemos en este sentido un desfase que no debería ser tolerable. La propia Lec [#] ya mantiene algo que puede poner la pública en la picota, si no esté ya en la picota. Teníamos una inmensa y buena escuela pública en los años ochenta y la hemos destrozado. Ahora podemos mejorarla, pero yo no veo que la vayamos a mejorar por los caminos que vamos. El reparto de alumnos entre la escuela pública y concertada no se está dando, sino todo lo contrario. Por tanto, señor *conseller*, el principio de curso en ese sentido no se está haciendo bien.

Gratuidad de los libros de texto. Mire, nosotros somos partidarios de que los libros de texto se presten, no se regalen. Los alumnos y los padres tienen que saber que las cosas cuestan. Eso sale del dinero de todos y que además hay que cuidarlos, hay que educar en la responsabilidad, sino no tiene valor, ni el libro, la materia, ni lo que el libro tiene, el espíritu de dentro. Por tanto no es una cuestión de subvención, más o menos alta de este año, como decía el diputado Rafa López. Es una cuestión de generalización radical ya de préstamos en todas las escuelas de Cataluña, de préstamos, pero no de regalos. Y con la garantía de que aquellos niños, aquellos padres, que no cumplan con las reglas de devolución de los libros en buen estado los paguen. Hacer demagogia no creo que deba ser interesante.

Las aulas de acogida y espacios de bienvenida educativa. Las famosas EBE. Habría de explicar, señor *conseller*, yo de lo pido de verdad, más que nada por saberlo de una vez, en que consiste la diferencia de una escuela de acogida con un espacio de bienvenida educativa, porque entendíamos [#], yo sé perfectamente lo que es una escuela de acogida y las EBES nos habían dicho al principio que eran espacios destinados a alumnos, incluso a padres o tutores, que tuvieran situaciones muy especiales, como por ejemplo, alumnos que no hubieran estado nunca escolarizados, familias desestructuradas, alumnos que no tienen padre ni tutores, mil cosa de estas que son extraordinarias.

Pero yo el primer reportaje que vi por TV3 en los informativos de estas EBES me vi a una familia normal y corriente, de Ecuador, hablando castellano, a un espacio de bienvenida de acogida. No lo sé, hablan nuestro idioma, uno de ellos, tenían una pinta

absolutamente, madre e hija, absolutamente de normalidad que no tenían ninguna necesidad de nada. Yo, la verdad es que no sé que desestructuración tenían. Me tendrá que explicar para qué sirven estos espacios de bienvenida educativa. Si para hacer propaganda, si para hacer segregación o lo que sea. En cualquier caso, no deben existir estos espacios, ya están las aulas de acogida, que para eso sirven, ya están y están dentro de los círculos escolares.

Señor *conseller* la tercera hora. Siguen sin cumplir el decreto, el Real Decreto de 1513, 2006, de 7 de diciembre, por el que le obliga, le obliga a usted como *conseller* a hacer cumplir la tercera hora de castellano en nuestras escuelas. Y no solo le obliga el decreto, una ley orgánica, no solo le obliga el decreto, le obligan tres sentencias del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña. Y no solo le obligan estas tres sentencias, sino un auto de julio pasado que le conmina a que la cumpla. Y se lo leo, porque a lo mejor no se lo han leído. Dice el auto:

«Acordar la medida cautelar positiva consistente en requerir a la Administración demandada para que adopte las medidas necesarias para garantizar en lo sucesivo y a partir del inicio del curso escolar 2008 – 2009, creo que es este, dentro de la etapa de educación primaria el estricto cumplimiento por los centros docentes de la impartición del número de horas total destinadas al área de lengua castellana, hasta alcanzar un número global de 665 horas, identificando las materias que se ofrezcan en lengua castellana y ello desde el día del inicio del curso escolar 2008 - 2009».

Le recuerdo, señor *conseller* que sin ironías que estamos en este curso, que no es el que viene, que es este, y ya la ha incumplido. Miren, no solo las resoluciones judiciales son de obligado cumplimiento, artículo 118 de la Constitución, sino que la ley dispone expresamente que serán nulos de pleno derecho los actos y disposiciones contrarios a los pronunciamientos de las sentencias que se dicten con la finalidad de eludir su cumplimiento. Artículo 105.4 de la reguladora de la jurisdicción contencioso administrativo.

Este tipo de cuestiones me hacen llegar a la siguiente conclusión: dígame, señor *conseller*, dígame, ¿Cómo de llama a la actitud de un representante público que incumple la ley a sabiendas que lo hace, como de llama a eso, es que acaso su

gobierno no hace cumplir todas las leyes a todos los ciudadanos, qué le hace a alguien que se salta un semáforo, qué le hace a alguien que un juez dicta una sentencia determinada, la que sea, leve o grave, qué le hace? Este auto que le he leído le obliga a usted como Gobierno, le obliga a usted, y no me pegue la bronca por favor, le obliga a usted, no a mi, le obliga a usted.

Lo digo, porque, no, es que se lo digo para adelantarme al acontecimiento, es decir, no me saque la cohesión social o cualquier otra cosa, es una ley que hay que cumplirla y no se está cumpliendo. ¿Qué tenemos que hacer los ciudadanos, ya no digo un diputado, en este caso, un partido político como Ciudadanos, qué tenemos que hacer para que un Gobierno cumpla con lo que es sagrado en un sistema democrático, la separación de poderes, porque si no cumplimos con esa separación de poderes, nos estamos cargando el sistema democrático. Ya sé, ya sé, que esto es muy exagerado, pero es que la ley hay que cumplirla, la ley hay que cumplirla, señor *conseller*.

Gracias.

La presidenta

Gracies, senyor Robles. Donaríem ara la paraula al conseller perquè respongués les preguntes que s'han anat fent en els diferents grups parlamentaris.

El conseller d'Educació

Gràcies, senyora presidenta. En fi, suposo que són conscients que la presidenta m'ha concedit així tres hores de temps per respondre totes les qüestions que s'han plantejat, és el que voldria, no?, i perdoni, eh?, presidenta. Tenim mitja hora que és el que m'ha dit i tractaré de comentar el màxim de qüestions que s'han plantejat.

Miri, amb alguns temes els començaré a contestar per l'ordre en que han aparegut, tot i que espero que els comentaris serveixin per tots els que d'una manera o altra s'hi ha referit.

La qüestió de l'arribada de nens en aquest inici de curs en determinades poblacions i la, en fi, la qualificació de descoordinació entre administracions la del Govern [#] s'ha recordat la seva responsabilitat o el seu paper en aquesta qüestió. Jo voldria primer

afirmar amb tota rotunditat no hi han nens sense escolaritzar a Catalunya, eh? No hi han nens sense escolaritzar, eh? No estic contestant, senyora diputada, no dic que vostè ho hagi dit, dic que quedi clar en el conjunt de la comissió que no hi han nens sense escolaritzar. Hi ha un procés d'incorporació al sistema educatiu, ara podem analitzar en quines condicions es produeix i en quins antecedents i quines possibilitats de revisió i en quines condicions des del punt de vista de, en fi, de drets reconeguts amb altres àmbits. Però, en tot cas, el sistema educatiu està acollint i processant i absolutament integrant tots els nens en les seves aules, a tots.

És clar, durant uns dies, des del dia que hi ha la primera notícia fins al dia que el nen va a l'aula poden passar alguns dies. Sí, però, en fi, em sembla que això no estem parlant d'això, eh? Una altra cosa és si això té una relació indirecta amb l'última exposició o amb els últims criteris que feia el diputat representant del grup de *Ciudadanos*, del Grup Mixt, amb relació a la utilitat o no d'espais de benvinguda. Però, en fi, ara no m'estic referint a això. Estic dient que els nens que arriben en aquet país, els nens que apareixen davant de la porta de l'escola, o davant dels ajuntaments per poder anar a escola, tots ells, aquesta Administració nostra, l'Administració conjunta Govern de la Generalitat, Departament d'Educció i ajuntaments, està efectivament garantint el dret a l'educació.

Avui no hi ha quatre-cents nens sense escolaritzar a Badalona ni enlloc. És fals, eh? Han arribat, aquests centenars de nens, s'han gestionat un per un i se'ls ha adjudicat aula, escola, afectiva a tots ells, eh? Que quedi clar això.

Una altra qüestió que a mi em sembla que és legítima la pregunta o la reflexió sobre la coordinació entre les administracions. Mirin, les dades aquestes l'escola, els ajuntaments i el Departament conjuntament hem de fer front i hem de gestionar i hem de donar resposta, que és el que fem, no tenen cap precedent administratiu. Si haguéssim, si ens haguéssim de limitar a prendre mesures en funció de la informació oficial que ens arriba associada al concepte de reagrupament familiar, parlaríem e xifres dividides per quatre, com a mínim, eh?

Amb relació a la realitat, les xifres que, amb les que podem comptar formalment i oficialment són quatre cops menors, eh?, en proporció general al conjunt d'aquestes

poblacions. Per tant és obvi que ademés del procés de reagrupament hi han altres causes, que jo no vull ni esgotar ni em correspon de fer-ho, però que està actuant en aquest moment. Pot ser mobilitat interna, pot ser aflorament, en fi, aparició pública de ciutadans que potser ja hi eren i no estaven registrats o no havien fet el pas d'accedir a serveis públics com l'Educació, pot ser arribada no controlada, en fi, no sóc jo ni per afirmar-ho ni per jutjar-ho. Dic que les xifres són aquestes i que per tant aquí jo crec que l'exercici de previsió possible l'hem esgotat.

Altra cosa és, ademés, el que està per veure, és quina part d'aquest fenomen es consolidarà, perquè ara estem enlluernats per la potència del fenomen d'arribada, però hem de, no només concebre [#] quantitativament els anys a venir, sinó d'aquests quants es quedaran en les poblacions on ara els hem d'acollir, perquè l'experiència ens diu que hi ha una associació bastant estreta entre nombre d'altres i nombre de baixes, en aquests sistemes. I que per tant l'esforç que hem de fer per acollir ara l'hem de, en fi, l'hem de ponderar en funció també de la previsió raonable que es pot fer del moviment immediatament posterior.

Jo, l'altre dia, vaig estar en una altra població, no és cap d'aquetes que hem dit. Doncs, en fi, em sembla que era en una escola determinada, el grup d'alumnes estables, eh?, que permaneixen en l'escola des del principi fins al final de curs, no arribava al 20 per cent, eh? I no és que ela altres arribessin al 80 per cent, sinó que canviaven, eh? És a dir que arribaven molts i sortien molts, hi havia quasi tantes altres com baixes en la resta del centre.

I aquesta és la situació en la que estem, no? Amb diferències, amb comportaments específics, en uns barris determinats, en uns altres barris, és el que passa al barri de font de Santa Coloma que el que passa al barri del Raval o al barri de la Torrassa o al barri de Collblanc, etcètera. Aquí hi ha una riquíssima i magnífica diversitat sociològica en el nostre país amb la qual hem de, però jo crec sincerament que ho estem fent i ho estem fent amb una dignitat indiscutible i per això jo defenso i demano i reclamo a tothom la responsabilitat de ser conscients que ho estem fem, que l'estem guanyant, aquesta batalla, la de la planificació i la de l'execució a temps de les aules, les aules hi són, les places perquè aquests nens puguin acollir-se hi són també. És clar, amb

un esforç del sistema educatiu? Sí. Amb increments de ràtio? Sí. És una de les figures previstes afortunadament en la nostra legislació.

Que és una mesura evidentment extraordinària? També. I que per tant no ens hi podem acomodar passivament en aquesta situació. Però l'hem d'utilitzar com a eina que tenim al nostre abast en aquests moments. I a partir d'aquí sí. O bé si es consolida hem de prendre les mesures de compensació de dotació extraordinària de recursos per a aquests centres que corresponen i a fer possible que la integració i l'educació es produeixin en condicions de normalitat, o bé, o també, hem de prendre les mesures adequades per ampliar allà on convé l'oferta, l'aparició de nous centres, de noves aules.

I això em porta directament a l'altra qüestió, que és la qüestió, en fi, dels barracons i del seu significat. Mirin, ja sé que tenim un pecat original perquè hem estat criticant molts anys l'existència dels barracons, etcètera, jo els dic, per a nosaltres en aquests moments aquestes instal·lacions no són un remei de segona categoria que amaguem o que ens fa vergonya, són una peça absolutament normal, absolutament positiva del procés de planificació i d'execució d'atenció al dret de l'educació, imprescindible, com a eina, que té, òbviament, una funció transitòria, una funció de fer possible que el procés

Fitxer 11

...massa llarg que hi ha entre la decisió i la posta en servei d'una administració educativa es produeixi en les millors condicions i es produeixi atenent el dret efectiu de l'educació a tots els ciutadans de Catalunya. I, per tant, amb la imprescindibilitat de disposar d'eines que ens facin correctament aquest pont entre la detecció, la previsió, i l'execució definitiva que ens permet consolidar el sistema definitivament.

Per tant, són peces no només normals, no només, diguem-ne, de qualitat i de condicions pedagògiques i d'habitabilitat perfectament reconegudes, sinó que a més són una part imprescindible sensata, una part que ens hem de reconèixer com

perfectament normal i perfectament corresponent a la nostra responsabilitat institucional.

La qüestió de la corresponsabilitat, que també ha sortit en diverses de les intervencions, en la intervenció de la representant del Grup d'Iniciativa per Catalunya, de la representant de Convergència i Unió, també. Miri, permeti'm, senyora diputada, vostè ha tret una expressió que a mi... «menys autòctons poden triar escola concertada». Sí, home! Però vigili les cometes, perquè... Miri, en això no hi ha diferència de drets, la llibertat d'elecció correspon a totes les famílies d'aquest país, tinguin la condició d'origen, de nacionalitat i de..., ja m'entén, vull dir que hem de vetllar perquè..., vull dir, que hem de fer el possible, perquè tothom tingui accés a la plaça que prefereix en primer lloc, absolutament d'acord, i que això ha d'influir positivament en la nostra planificació i en les nostres decisions d'execució, etcètera, i en la gestió del procés d'escolarització.

Miri, la corresponsabilitat que vostè..., és clar, com que [#] només la pública, i ara hi ha 63/36, no li podem demanar tanta corresponsabilitat a la concertada! No, no, li podem demanar..., si algú entengués que corresponsabilitat vol dir 50/50 en tot, en fi, ja li donaria la raó, però no és pas aquest, el cas. El que estem dient és que cadascú té la mateixa corresponsabilitat proporcional a la seva presència, al seu protagonisme i a les característiques de la seva oferta. I, per tant, ja sé que inclús aquest 36 per cent no té sentit que s'apliqui literalment fil...-i ho deia el diputat de Ciutadans també, és molt diferents del que succeeix a Barcelona ciutat del que succeeix a qualsevol comarca de l'interior de Catalunya des del punt de vista de les proporcions respectives. Però, per tant, el que hem de fer és exigir aquesta corresponsabilitat i garantir-la efectivament arrapats en el territori, a través del bon ús de la col·laboració d'ajuntaments, Departament d'Educació i entitats públiques i concertades al territori, enriquint i donant realitat en aquest concepte que ens preocupa, que a vostè li preocupa especialment de zona educativa precisament en aquest terreny, en el de governar millor les possibilitats d'escolarització amb corresponsabilitat; com està ja succeint, com està començant a succeir en la pràctica.

L'exemple d'aquesta situació extrema d'aquests dies, d'aquestes setmanes en els nostres centres d'aquestes ciutats, ens permet constatar que això millora en aquest sentit, és més aviat un exercici de demostració de responsabilitat compartida per als centres públics i concertats d'aquestes àrees. Em sembla que ens n'hauríem, més aviat, de felicitar en aquest terreny. Ara, ni molt menys està la batalla guanyada ni totes les regles del joc assentades, i segueix sent necessari que la llei tracti adequadament aquesta qüestió, precisi drets i deures, obligacions, suport, garanties de viabilitat per a tothom, etcètera.

Hem d'equilibrar bé tots aquests elements, perquè aquest sistema nostre que és tan peculiar, perquè aquí no ens en fem massa càrrec, i menys quan ho comparem amb altres comunitats autònomes encara més. La Comunitat Autònoma de Madrid, [en alguns aspectes #] es pot comparar amb això, amb molts d'altres en aquest terreny tampoc, sobretot en el terreny de la política que es fa des del Govern respectiu. Però en la seva particular disposició, el sistema educatiu de Catalunya és bastant únic a Espanya i a Europa, diríem. I d'això es tracta, per això té més complexitat de trobar els mecanismes i les regles del joc d'equilibri que ens ha de permetre que el concepte de corresponsabilitat s'adigui realment al que està passant a la realitat, com no ha sigut massa anys, per responsabilitat de tots, em sembla que aquí no es tracta ara de processar enrere cap responsabilitat, sinó efectivament d'aprendre d'aquesta experiència d'aquest passat i de fer-ho bé, com estic convençut que podem, a través de la llei com a marc general i a través de la governació com a camp d'actuació diària i de decisió contínua, no?

I això em lliga, senyora diputada, també, amb el concepte de dreceres que s'ha utilitzat, que vostè ha utilitzat. Miri, la llei és la llei, i segurament és la del dipòsit d'una part fonamental de formalització de l'estratègia educativa per a aquest país. Però jo no renunciaré a governar, no és que no pugui esperar, l'educació, és clar que no pot esperar! Hi han cinquanta qüestions com totes les que estem parlant avui que no poden esperar, que demanen actuació decidida, resposta, governació. I en tot allò que està avui al nostre abast, que forma part del nostre camp competencial i de la nostra responsabilitat de govern, prendré totes les decisions, proposaré al Govern que

prengui totes les disposicions que em semblin necessàries per a la millora de l'educació catalana.

Si, a més a més, coincideixen i són congruents amb l'estratègia que la llei formula, com ho són, com naturalment ha de ser, si no, no l'hagués proposat, doncs, *tanto mejor*, diguéssim. Ara, no és una tàctica per anticipar o per fer dreces, diguéssim, d'ocultació o de fet consumats, es tracta, efectivament, de prendre decisions que toquen.

Home! Fer una experiència del concepte de proximitat basat en el desplegament de [#], educatives, em sembla que és el mínim que se'ns pot demanar per exercir responsablement l'aparició en escena..., la formalització de les realitats que ja s'estan donant en la col·laboració diària entre departament i ajuntaments, però que convé integrar, definir globalment, delimitar correctament i, per tant, assignar funcions, responsabilitats i, sobretot, dotar-los d'aquests elements d'impuls, d'aquests elements de coordinació efectiva, de governació propera, que sense crear administració, sense crear estructures, sense duplicar procediments ens han de permetre millorar, efectivament, cada un d'aquests processos que després motiven debats com el de l'escolarització que avui tenim plantejat.

No pateixi en la inspecció del Consorci de Barcelona, es farà amb tota cura competencial i jurídica, per descomptat. Jo crec que aquí, efectivament, hi ha una decisió de governació, per tant, política, que hem de vetllar perquè sigui presa amb absoluta garantia els drets de tothom, com és el cas. Jo estic disposat, diputada, contrastar amb vostè la solució formal tal com està plantejada i tal com la duem a terme, és a dir, que no hi ha contradicció amb la Carta de Barcelona, que no hi ha perjudici dels drets reconeguts a cap cos educatiu del nostre sistema i que, per tant, l'únic que estem fent és garantir la integritat i la possibilitat de desplegar una eina de governació completa, com la que vols representar el Consorci d'Educació de Barcelona. I li recordo que la presidència del Consorci correspon a la Generalitat de Catalunya, i que la dependència orgànica d'aquests funcionaris està assignada, precisament, en la presidència que és de la Generalitat de Catalunya. Però, en fi, jo li ofereixo de parlar-ne amb més tranquil·litat en un altre moment.

Li recullo la qüestió de la disfunció de la [assistència #] de tutela, hi estem treballant, ja li dic també, em sembla que està pràcticament resolt. Em permet que li expliqui en detall, perquè jo comparteixo la seva preocupació i, si vol, la seva indignació. No pot ser que això no estigui ben resolt, però com que ja ho hem detectat i hi estem donant una resposta forma, doncs, per no gastar ara més temps del necessari, em comprometo a donar-li la informació pertinent de forma immediata.

Jo crec que el diputat, en Daniel Font, en nom del Grup Socialista deia una cosa que és més important del que pot semblar, i és que..., a veure, com dir-ho?, que el sistema creix en les millors condicions. Les dades que s'han donat, potser no són totes les que convindrien, se'n poden donar moltes més, però aquesta dada dels 200.000 alumnes que hem afegit en el nostre sistema [continuo #] els últims cinc anys, 200.000 alumnes en cinc anys! És a dir, no sé quantes comunitats autònomes estan [#] per sota del que nosaltres hem afegit en cinc anys, no del que [#], del que hem incrementat, això dóna idea de l'esforç que estem fent com a país i com a sistema. No és una cursa, té raó, entre la pública i la concertada el que estem fent. El que estem fent és posar apunt un sistema de compenetració, de coordinació i de corresponsabilitat per fer front en aquesta situació de la manera més efectiva. I, a més, de fer-ho sense perdre, sense retrocedir, al revés, avançant en els objectius que són els de debò, que són els qualitatius, que són els d'equitat i excel·lència com a característiques del nostre sistema educatiu.

Estem..., i és important la reflexió que feia sobre la crisi i l'evidència en què el Govern de Catalunya expressa el principi que l'educació no s'ha de veure afectada o, en tot cas, no en les magnituds bàsiques, per tal de seguir exercint la seva condició de servei públic bàsic i d'atenció a un dret reconegut a tots els ciutadans. Aquest dret no s'ha de veure afectat. Això no vol dir que no haguem d'extremar el nostre rigor com a Govern i com a Administració per optimitzar l'ús i la prioritització, l'assignació de cada euro en el nostre departament, i segur que hi ha molt a guanyar, no estic pas defensant que ho fem tot perfectament en cap terreny, tampoc en aquest. Però que estem en condicions de millorar en aquest terreny, també. En part, perquè precisament tenim, diguéssim, ben dimensionades i ben desplegades les polítiques bàsiques d'atenció al servei educatiu que ens plantejava el diputat.

El diputat Josep Maria Freixanet, en nom d'Esquerra Republicana. Em feia una pregunta molt concreta: la procedència d'aquests alumnes. Ho he dit a mitges abans, em sembla que ha quedat clar. És a dir, no podem limitar-nos a una sola causa, a un sol origen, no és el reagrupament, o no és només el reagrupament familiar. Tant de bo! Aquí tenim una diversitat que no..., que costa d'apreciar en tota la seva dimensió, en la seva quantificació parcial, però, en qualsevol cas, que és aquí d'una manera indiscutible.

Quant als cicles de formació professional que vostè em planteja, jo crec que molt raonablement..., i una preocupació de com garantim el creixement i com acompanyem positivament les mesures que ja hem anat prenent per atendre això, i el paper d'aquests programes de qualificació professional, etcètera.

Miri, nosaltres estem avançant en la diversificació real de l'oferta de cicles formatius, és a dir, millorant el mapa escolar, clarament, millorant i racionalitzant-lo, perquè encara tenim algunes –excessives per mi– incongruències. Tenim cicles en demanda no satisfeta i cicles amb oferta no esgotada. I això que localment pot tenir una visió i una realitat i una dificultat, globalment com a país és una qüestió que, en fi, hem de ser capaços de gestionar correctament.

Però tenim també una part de l'èxit que s'explica pel que deia al final de la meua primera intervenció, és per què estem millorant resultats a l'ESO i perquè estem millorant en capacitat d'acompanyar els que no han obtingut aquest èxit en la graduació, que la formació professional està creixent d'una manera més significativa. Per què hi aportem més nens, perquè han aprovat? O perquè els acompanyem per la via de la qualificació professional de garantia social? Jo crec que és una conseqüència positiva d'un conjunt d'accions que no tenen res a veure, només, en l'oferta de formació professional. Igual que podríem mencionar les tasques, cada cop més importants, d'orientació al final de l'ESO en la majoria dels instituts, o igual que podem mencionar de manera molt específica el conjunt de programes de gestió de l'oferta de formació professional de manera conjunta amb ajuntaments i empreses en el territori. Activitat que es va iniciar en el mandat anterior..., es va iniciar, no, que es va multiplicar en el mandat anterior, i que ara té..., diguéssim que ha florit d'una

manera bastant espectacular. Ja són nombrosíssimes les empreses a tots els territoris, a tots els sectors..., em voldria referir, per exemple, el que passa a les Terres de Lleida, en aquest sentit, i la magnífica capacitat d'obtenir procediments de col·laboració específica per formació i pel pas de formació a treball en una colla de sectors econòmics, que ajuden retenir i, per tant, millor en la taxa de continuïtat en els estudis postobligatoris.

Estic també d'acord que cal promocionar l'Institut Obert de Catalunya, i no només comptabilitzar un avenç en les seves xifres, sinó també explicar-lo, vendre'l, si em permet, en el bon sentit, sent conscients que, inclús, encara que sigui a distància també hi ha un dimensionalment que cal respectar, perquè el que pitjor que podríem fer és fer-lo créixer massa...

Fitxer 12

...sense reunir les degudes condicions de qualitat i de tutoria en el desplegament d'aquests ensenyaments i la relació imprescindible personalitzada entre professors i alumnes també en aquesta via.

Comparteixo les reflexions que fa sobre el Pacte Nacional per a l'Educació, i la necessitat de desplegar-lo en les últimes conseqüències. Jo crec que ara tenim un panorama una mica més..., en fi, diguem-ne, que hi ha dos o tres elements que cal tenir en compte: les previsions inicials que estan pendents de complir en molts casos, per limitacions econòmiques, per manca d'acord definitiu en un o altre sector sobre el dimensionament o la quantificació d'alumnes d'una altra magnitud, especialment en la relació amb el sector concertat, que és una qüestió oberta i que no està resolta, ni de lluny, però, en qualsevol cas, en canvi, en el major nombre d'aspectes que tenen a veure amb les condicions professionals i laborals del sector educatiu, doncs, s'han desplegat, amb un forat negre obvi, que també és amb relació al centre concertat, que és el de l'homologació dels professionals d'un sector amb els de l'altre, que està inclòs a la llei, que està dimensionat a la memòria econòmica.

És a dir, que les previsions del pacte ara hi ha, per una banda, la seva gestió natural i els obstacles amb què ens hem anat trobant, per una altra banda, diguéssim, el nou encaix que representa en la llei i la previsió econòmica que l'acompanya, que l'ha d'acompanyar, que és, si m'ho permet dir, és les previsions del pacte multiplicades per dos, el que estem fent, no és només actualitzar-lo, sinó consolidar-lo, formalitzar-lo i donar-li compromís específic àmbit per àmbit. I, en tercer lloc, sí, també les conseqüències d'una determinada situació econòmica en què estem travessant en aquests moments, que demanen, exigeixen dedicar tots els esforços, com dèiem abans, d'atendre els drets a l'educació i a l'escolarització de tots els alumnes d'aquest país, però també demanen, diguéssim, rigor i la màxima eficiència en l'ús dels recursos de què disposem, que no podran seguir creixent com havien crescut en anys anteriors.

Per no allargar-me més, diputat, la qüestió que vostè menciona, amb raó, de la planificació ja ara ha d'incloure, ho fa, la previsió de l'onada que arriba a secundària des de l'evident capacitat d'haver en moltes [#] del territori, quasi saturat les aules de primària. Dic en moltes, ni molt menys en totes –ni molt menys en totes. A secundària encara ara estem, i les xifres dels estudis també els hem de tenir en compte, és més èxit, perquè en els últims cursos de secundària i batxillerat encara estem demogràficament en baixada, avui. Està apunt de començar arribar en els primers cursos de secundària l'onada explosiva de creixement, però avui encara estem en baixa demogràfica en els últims anys de secundària i de batxillerat, i, per tant, hauria d'haver un descens del nombre d'alumnes de batxillerat i de formació professional que no hi és, dada que només té una interpretació positiva, i és que estem millorant els percentatges de continuïtat com els deia abans.

Bé. Senyor López, en nom del Partit Popular. Vostè no li agraden els objectius, però a continuació me n'adjudica un, eh? Hem suspès en tot, estem suspesos. Molt bé, doncs, fantàstic! Em dono per suspès, repetirem curs, aquest curs, l'any que ve, l'altre, etcètera, i seguirem, malgrat tot, avançant i millorant en l'educació d'aquest país, n'estic convençut.

No comparteixo en absolut la seva precisió que la societat civil no dóna recolzament a la llei, m'abstinc ara, perquè seria llarguíssim i absurd, de passar-li la relació nombrosíssimes d'entitats, ciutadans, presidents de tota mena d'institucions, col·legis professionals, cambres, etcètera, que em diuen «endavant! No aflueixis! Tira per on vas, aguanta!» El missatge que m'arriba és aquest «vas bé», aquest matí mateix, al carrer, eh? O sigui, no s'equivoqui en això, és el contrari –és el contrari–, la societat civil està a favor de l'estratègia educativa que hem pres, absolutament a favor en tots els terrenys. Una altra cosa és que això impliqui renúncia a defensar posicions pròpies, renúncia a expressar-les o renúncia a fer arribar al conjunt del debat imprescindible de país que tenim, i que el tindrà en aquest Parlament, especialment a la seu a partir d'ara, doncs, les seves posicions, els seus interessos específics, no sé com dir-ho?, les seves tasques de pressió legítima per defensar una o altra qüestió. Però el sentit i el rumb general de l'estratègia educativa que hem endreçat està absolutament en coincidència amb el que la societat, amb el que el país en el seu conjunt està esperant i cada cop més demana.

La resta són qüestions ja menors. Sobre la frase de les distorsions, en fi, òbviament les distorsions les referia a l'efecte de determinades informacions en els mitjans, en cap cas a les posicions dels partits polítics i als seus representants en el Parlament. Déu nos en guard, que s'interpretés en aquest sentit! Jo he dit que em sembla que és obvi que determinades dades, expressades en entorns de simplificació normals, habituals, irremeiables de la transmissió mediàtica, acaben produint, en els seus receptors finals, que en aquest cas són la comunitat educativa dels centres i els seus docents molt especialment, doncs, tenen uns efectes claríssimament distorsionadors de la realitat.

I les dades sobre les que treballem, la seva és..., és a dir, el fet de repetir-ne de desconegudes, com és el cas al que vostè es referia, crec, d'una determinada manera i com si fossin noves i recents, en si mateix això és una..., si no queda molt clar que estem parlant de les mateixes dades que vam explicar, amb la significació estadística que cal acompanyar..., perquè no és el mateix parlar de la mostra de Catalunya que la mostra d'un col·lectiu menor d'immigrants de centres públics, de centres concertats o del que sigui, en què perden una part de la significació estadística, com és obvi, no?

Tot això desapareix de la transmissió mediàtica, naturalment, que desapareix i, per tant, com deia la senyora diputada abans, [#] hem de conèixer la realitat, i és bo que la coneguem. I, en aquest sentit, jo agraeixo tots els estudis, tots els informes que es fan perquè em sembla que ens ajuden a conèixer la realitat que [trepitgem #]

A partir d'aquí, el que hem de fer és efectivament governar-los, utilitzar-los sàviament per tenir l'encert en les mesures de correcció i de millora que siguin del cas. Jo registro simplement que una part del que està succeint ara, és que estem encara, quan ja s'han pres mesures, quan ja s'han endegat [#] de millora que tenen un resultat efectiu, no per això ens estalviem de tornar a tractar de produir el mateix efecte sobre la base d'informacions que ja estaven processades i registrades en la mateixa direcció. Però no les nego ni desqualifico res, simplement demano sensatesa en la interpretació i en la presentació d'aquests coneixements imprescindibles.

S'ha acabat el temps. Faig una petita pròrroga. Una menció sobre els recursos de..., de barracons ja n'hem parlat. D'escoles bressol jo defenso absolutament el procés en què estem com un èxit del país, no especialment de la nostra administració. Qui té més mèrit, segurament, són els ajuntaments i les mateixes famílies, diguem-ho clar. Ara, jo, sí que en tres anys s'ha fet aparèixer compromisos fermes de posar en servei més de trenta mil places, històricament em sembla que..., és a dir, el país ha decidit tenir escola bressol, servei educatiu de zero a tres anys, i ho està fent. I aquesta és la situació real, ho està fent per sobre de les previsions inicials. Jo li demano que no menystingui els acords dels plens municipals, no és veritat que no siguin res, vostè diu «són sol·licituds, qualsevol la pot fer! Jo n'hi emporto cinquanta mil». No és veritat, estic parlant de plens d'institucions de govern democràtiques que decideixen dedicar recursos i que prenen una decisió de compartir-la amb la Generalitat de Catalunya, i és el que estem fent, ho estem fent magníficament i, per tant, no menystingui aquesta iniciativa local. Sobretot, si a més d'això, a més de la voluntat inicial del ple, es plasma amb documents efectius, amb tramitació concreta de projectes, d'expedients i d'obres i d'aules obertes com és el cas. Aquesta és la situació real.

En la qüestió de les beques passa una mica el mateix. Les xifres són clares, efectivament hem doblat la convocatòria, i el que succeeix és que no tota la

convocatòria s'esgota, però estem incrementant notablement l'ús real de la convocatòria oferta als centres per als programes de reutilització, i que ara ja hem arribat en aquests quasi set milions d'euros només en el concepte de reutilització sobre una partida que doblava la de l'any anterior, que era de dotze milions, i aquesta és la situació.

Una reflexió a tots els que s'hi han referit, també el diputat de Ciutadans i la senyora diputada en nom de Convergència i Unió. El [SAGA #], ahir ho deia a Tremp, reunit amb la Junta de directors de la província de Lleida; no ho tenim bé –no ho tenim bé– i, per tant, hem de prendre decisions, i també ho estem fent aquí, això també és governar, de manera que aquí hem de prendre un conjunt de decisions que unes són d'estabilitat del sistema, de minimització dels errors i dels problemes de gestió que això està originant, efectivament, en els nostres centres, complicant extraordinàriament la vida dels directors i dels professors, hem d'estabilitzar això per minimitzar-ho; i, a més, hem, molt ràpidament, de prendre les decisions que pertoquen des del punt de vista, o bé de perfeccionament de l'eina en el nostre conjunt, i de garantir que efectivament disposen de la imprescindible qualitat i seguretat en el seu ús, o bé, per què no?, la seva substitució per una altra.

Estem avui experimentant els resultats d'un procés de disseny, de desplegament, d'anàlisi i de programació que va començar en el curs 2002-2003, que en el 2003 s'inicia el desenvolupament, s'entrega a finals del 2004, la primera versió, em sembla, i, a partir d'aquí s'inicia la migració, que en diem, dels sistemes anteriors cap aquest. De manera que encara estem, per entendre'ns, en la primera fase d'aplicació d'un producte que està demostrant, com a mínim, en la seva execució, complicacions i qüestions que no formaven part, naturalment de la previsió inicial ni de la voluntat dels que el van dissenyar.

En tot cas, jo comprenc absolutament, crec, perquè també he tingut experiència professional en aquest ram, quin és el sentiment d'uns usuaris, d'uns directors i els docents dels centres, que s'han de veure...., que veuen, en fi, com perden temps, com han de repetir, com han de gestionar *contra viento y marea* una realitat que és, en fi, és absolutament inadequada. De manera que el meu compromís en aquest sentit és

absolut i voldria, senyor diputat i senyora diputada, que tinguessin clar que comparteixo la seva preocupació.

Només em queda per dir, senyor diputat en nom de Ciutadans, que tota la reflexió que vostè fa sobre el compliment de la llei, jo no el puc compartir com a principi, jo defenso que estem fent exactament això; no accepto haver vulnerat cap legislació establerta, ni cap decisió judicial, en absolut. Estem gestionant correctament aquest sistema, tenim unes decisions plantejades com a qüestió competencial al Tribunal Constitucional, la primera, la d'origen, i tenim un procediment de suspensió en marxa del procediment respecte de l'aplicació o no de la tercera hora i tot el decret aquí a Catalunya. De manera que estem absolutament al dia en les nostres relacions amb la justícia, i encara més en la nostra relació amb el conjunt del sistema educatiu i la seva pràctica. Estem dintre de terminis i dintre de continguts en això. Li recordo que els desplegaments de la LOE en aquest terreny permetien la seva aplicació efectiva al llarg de tota l'etapa de primària, i encara estem en els primers anys d'aplicació d'aquesta nova normativa. I, a més a més, tenim la llei en el debat.

Jo agraeixo especialment a tots els grups l'actitud que han mostrat amb relació a la perspectiva de debat parlamentari de la Llei d'educació. Jo comparteixo (*Veure: [#]*)

Perdó, perdó. Bé, en tot cas, acabo agraint l'actitud de persecució incansable del consens que se'ns ha manifestat per part d'Iniciativa, i d'altres grups, començant pel de Convergència i Unió.

La presidenta

Bé. Si hi ha algun grup que vol fer alguna pregunta més, vol repreguntar, sí que serem molt estrictes en el temps? Senyora Rigau, té la paraula.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyora presidenta. Però també ha d'entendre que si el conseller ha tingut pròrroga, hauríem de ser proporcionals, i sóc la primera interessada d'allargar la situació, però sí que vull posar de manifest que aquí hi ha una paraula que en tot el llarg d'aquesta llarga sessió no ha sortit, i que és clau per a la corresponsabilitat i que és clau per al futur de la Llei d'educació, que és la gratuïtat del lloc escolar. Fixin-se

que hem parlat de gratuïtat dels llibres de text, però jo he estat a l'espera, perquè està molt bé dir en to de retret «és que avui encara la pública acull el 85 per cent», acusatori, eh?, amb un to acusatori. No, vostè no! S'ha dit aquí. Si vostè ho hagués dit li hauria dit...

Fitxer 13

... ja de ben entrat, no. Siguem conscients també que si volem avançar hem de parlar clar, i que si parlem de corresponsabilitat, també parlem de gratuïtat, i si parlem del pacte nacional, siguem també conscients que hi ha un incompliment del pacte que ens afectarà en el debat de la llei, que és l'elaboració i presentació de l'estudi del mòdul escolar, que s'havia d'haver fet fa tres anys. D'acord?

Per tant, quan parlem de corresponsabilitat, parlem d'això, parlem de per què Lleida, Raimat o Tàrrrega o Vic no han pogut créixer, segons quins centres concertats que feien propostes de tenir fins a un 25 per cent, per exemple, d'immigrants, parlem de tot si parlem de corresponsabilitat. Perquè aquesta exigència té esclatxes i la gran esclatxa és la que hem dit, la gratuïtat, que estic convençuda que serem capaços d'arreglar-ho en el debat parlamentari, però, home!, és molt greu que en tot aquest debat no hi hagi hagut una apel·lació, a dir que aquest tema que és clau per a la corresponsabilitat l'arreglaríem.

Una altra qüestió que crec que és important també, és el tema de les llars d'infants. Jo ja he fet totes les anàlisis estadístiques amb el conseller Del Pozo, amb vostè, per tant, jo no vaig per xifres, aquesta vegada. Però, sí, conseller, que li volia demostrar i explicar una preocupació que sent el nostre grup, que és la gestió d'aquesta llar d'infants. Quan nosaltres hem preguntat com es gestionaven aquestes llars d'infants, les respostes que hem trobat és que això depenia dels ajuntaments. Però hem de prendre alguna decisió, perquè, miri, fa poc, una població que tenia gestionades les llars d'infants públiques municipals per una cooperativa amb un nom tan bonic com El Gegant del Pi, doncs, resulta que no ha tret el concurs, no se li ha renovat aquesta

vegada i l'ha agafat FCC. I això que tinguem Contratas gestionant les escombraries i les llars d'infants als municipis, a mi em preocupa, em preocupa pel que vol dir de consolidació d'un model educatiu, em preocupa pel que vol dir de gestió indirecta, em preocupa pel que vol dir de cultura, de gestió. I només ho deixo aquí, però sàpiga que nosaltres aquest tema ens preocupa.

Senyor Conseller, vostè diu que no hi ha nens sense escolaritzar. Home! Evident! Així ha de ser, però n'hi ha hagut, i ho sap, n'hi ha hagut, i n'hi ha hagut sobretot perquè en moltes d'aquestes poblacions la Comissió de Matriculació no es reunia a temps i, per tant, vostè sap que hi ha poblacions, Vic, Badalona, Santa Coloma i altres, que han començat amb nens sense escolaritzar, quan eren nens que eren aquí abans de l'estiu, i això jo crec que l'any que ve ho hem de tenir clar.

Hem parlat de la necessitat d'aprofitar aquella previsió legal que tant va costar de posar a la LOE, però que el conseller ara agraeix, que és la de l'increment de ràtio. Però, el que sí que també voldríem que ens comentés, perquè s'aplica una previsió que no hi és, a la llei, que és el decrement de ràtio, perquè s'està aplicant, s'està fent aplicar.

I quan jo li he demostrat un interès important en el tema del consorci, i en el tema de les zones, és perquè jo crec que la inspecció és molt important per al sistema educatiu, i que és la garantia del compliment de la missió, de la norma, és la garantia d'aplicació de la norma, a part de la funció assessora. I, tant en la zonificació com en el tema del consorci, que serà emblemàtic per a tot Catalunya, posant en marxa ja l'última fase de la Carta municipal, doncs, entenc que no s'ha consultat prou bé aquesta qüestió i que no es té en compte la legalitat. No és el mateix el que diu la llei de la Carta municipal, que diu que el consorci podrà instar l'actuació de la inspecció tècnica a l'acord que han pres, que es delegui a la presidència del consorci la inspecció, a part que un cos no es delega mai a un consorci, però, bé, en tot cas jo li agraeixo la voluntat de parlar-ne i d'aclarir aquest tema.

També m'agrada veure que ara la gent parla dels mòduls sense ennuegar-se, miri, ja és d'agrar, eh?, jo no hi faré més qüestió. Però sí que és veritat, senyor conseller, que hi ha una altra qüestió que ha sortit i que nosaltres ens preocupa, que és la

qualitat del professorat. M'alegro molt que l'any que ve tinguem el [màster #], però recordi que vostè ens el va enunciar per a aquest any, i que hi ha altres comunitats que van més avançades, i que si a Catalunya no s'ha pogut avançar, és per la difícil col·laboració del Departament d'Universitats i de la conselleria, això ho saben tots els degans que formaven part d'una comissió, que es coordinava amb la senyora Montserrat Casas, i tots els vicerectors que es coordinaven a l'altra conselleria i, per tant, hem patit aquesta disfunció i això m'ho ha d'acceptar que, diguem-ne, fa que aquesta bona notícia no sigui tan bona en aquest sentit que la podíem haver tingut abans.

Però, haver optat, com se'ns ha demostrat gràficament, per les oposicions tan massives i, sobretot, amb unes proves, algunes d'elles, com hi ha hagut aquest any, que ja no tenien caràcter eliminatori, està segur que triem els millors professors pels trenta anys o quaranta d'exercir? No és millor progressivament, any a any, anar aprofitant els millors de cada selecció? Perquè quan treu 8.000 places, no és el mateix que durant deu anys treure'n 800.

Per tant, jo no ho qüestiono, el que sí li demano és que revisi les normes i els pactes amb els sindicats, perquè tenim gent que ha aprovat amb un tres i que ja és al cos i que, en canvi, sobra proves que eren de deu, perquè com que no hi havia caràcter eliminatori, això se sumava en un informe i amb antiguitat, i així estem omplint el sistema, quan vostè va ser el primer a anar a Finlàndia i tornar, com tothom ha tornat, enamorat del sistema de selecció de professorat i de formació, i aquesta opció que hem pres, el nostre sistema és l'última que es podia prendre amb relació a la imitació d'aquell model.

I una altra qüestió que li volíem fer, és dir: encara tenim llicenciats que estiguin treballant a primària? Perquè, és clar, se'ns va dir també que això era molt passatger, i no ens queda clar, perquè vostè avui no ens ho ha pogut explicar, i jo crec que és important que tinguem això, que ho tinguéssim clar, perquè la formació que han fet crec sincerament que és molt insuficient.

I si la paraula autòcton, doncs, no ha agradat, i jo reconec que en el *Diari de Sessions* potser l'«entre cometes» no surten, però és clar, quan parlem d'immigrants, és que hi

ha autòctons. El que jo també li vull dir és que per mi autòcton inclou tots els nens que els seus pares són de fora i han nascut aquí, i per mi ja inclou tots els que van arribar el 2001, el 2002, el 2003. Perquè, és clar, les gràfiques que vostès ens fan de percentatge d'alumnat estranger respecte al total, solen incloure nens que fan cinc i sis anys que són aquí, hauríem de saber en quin moment deixen de ser immigrants també. Per tant, és clar, si sol perfillem i primfilem i fem debat semàntic en autòcton, també permetrà, conseller, que el debat semàntic..., i en part ho tinguem present també per veure com utilitzem la paraula i el concepte immigrant.

Jo li repeteixo que hi han elements que afecten la programació i que afecten el creixement i que ha estat una mera constatació estadística, hem crescut amb 140.000 alumnes, el sector privat no ha crescut. No hauria estat millor, al meu entendre, que hagués pogut créixer també, amb el compromís evident d'escolaritzar més immigrants, avançant a la gratuïtat, perquè si no avancem d'aquesta manera, no podem anar amb tons acusatoris i no podem afrontar el debat de la llei, que hauria de ser el final d'aquest debat públic-privat per abordar finalment el repte que té Catalunya, que és l'escola de màxima qualitat que volem.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies. Senyor Font? Senyor Freixenet? Senyor López Rueda?

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyor conseller, per les seves explicacions i algunes matisacions. Jo crec, senyor conseller, que vostès en fa de la necessitat virtut, és a dir, no ho sabem, vostè té molta gent que l'anima, després veiem quines són les declaracions que fan les entitats i que fan els sindicats, els professionals de l'educació, no és així, però vostè té molta gent que al carrer l'anima, a tothom ens anima, vull dir, tothom tenim gent que ens estima més i menys, i tothom tenim gent que ens anima. Vull dir que és un tema molt discutible.

I, després, té unes dades que demostren que les dades que donem la resta..., per cert, quan una cosa està malament, està malament, i quan una cosa està bé, està bé.

Li poso un exemple. L'augment de mestres de primària que hi ha hagut duran el tripartit està bé o està malament? Està bé. No vull fer un discurs tipus [#] el que està bé i el que està malament, però està bé, i l'he felicitat. Però, escolti'm, el nivell de fracàs escolar que tenim a casa nostra està bé o malament? Està malament, i li dono dades del 2006-2007, no és que repetim les dades, és que fa molt temps que anem baixant. Escolti'm, són les dades que tenim i pot mirar tant les dades que té el departament com les dades que té el Ministeri d'Educació: 2001-2002, 24,6 per cent; 2006-2007, 28,4 per cent. Aquestes són les dades de fracàs escolar que tenim a casa nostra. I el mateix pot mirar de la taxa d'idoneïtat dels 14 anys, taxa d'idoneïtat dels 15 anys o nivell de formació de la població jove. I són les dades que hi ha i estan malament.

Ara, el que vostè no pot dir que el que està malament és dir que està malament, no sé si m'entén? I hem de fer una anàlisi molt curosa. A mi el que em preocupa és una cosa, senyor conseller, que vostè digui que té unes dades i que aquestes dades no siguin publicades, això em preocupa. Perquè això vol dir que no tenim un sistema d'informació, un sistema d'indicadors públics i transparents a Catalunya, és a dir, que utilitzem les dades segons ens convé.

Després ha parlat dels barracons. Escolti'm una cosa, miri, jo no menystinc els acords que fan els ajuntaments, el que passa que no podem fer una visió administrativista del tema. No podem santificar els acords administratius, no ho podem fer, perquè la gent del carrer, la gent que ens està escoltant, diu: «Escolteu, feu com vulgueu, el problema és que jo no tinc una plaça, encara.» Aquest és el problema real de la gent, i nosaltres què debatem? Debatem que si l'ajuntament ja ha pres l'acord, que si nosaltres ja els hem vist. Les 30.000 places que havien de ser una realitat el 2008, havien de ser una realitat? O, si no, eren molt fàcil, era dir: «Escolteu, ha de ser fins al 2010.» Però no enganyem la ciutadania, perquè 30.000 places compromeses no són 30.000 places d'escola bressol reals.

Ha comentat altres temes. Per cert, quan parlem de l'educació infantil no ho ha contestat, els compromisos que vostè va adquirir dels tècnics d'educació infantil, dels tècnics d'educació social, dels auxiliars d'educació especial, vostè ha dit «bé, he

tractat temes menors». No són temes menors, senyor conseller, tan important és la plaça com la qualitat que li donem a aquesta plaça.

Les beques, miri. Jo no l'he entès. Abans ha dit el diputat del Partit Socialista, que ha fet una intervenció molt entenedora, no sé si era per capacitat intel·lectual o per disciplina de partit o les dues coses. De totes formes jo no l'he entès, a mi, d'allò de les coses clares, i vostè diu; «sí que és el doble», però després el que veiem és que per reutilització de texts, l'any passat eren 6,2 milions, i aquest any són 6,6. Això no és el doble. Són les dades que té vostè i que té vostè al dossier que ens ha donat.

No li parlaré del professorat, perquè veiem la manca..., imagini's la manca de previsió que té el departament que l'1 d'agost ens diu que arribarem al 12,5 per cent [#] interins, i l'1 de setembre ens diu que no, que el 14,7 per cent. És important, eh?, la diferència que hi ha. O que el desembre del 2007 ens diuen que tindrem la gratuïtat completa dels llibres de text, i després veiem que només ens augmenten en 400.000 euros.

Però deixi'm que li parli del batxillerat nocturn –acabo, senyora presidenta. Agafem les dades que vostè ens ha donat al dossier. Diu: «L'ensenyament a distància arriba a 9.400 alumnes.» Després veiem que no són 9.400, es veu que qui va corregir la dada en un lloc, no la va corregir en un altre. Perquè el dossier que vostè va entregar a la premsa, sí que deia 9.400. I ara ve a dir que són 8.877. On està la diferència de 523 alumnes entre un i l'altre? Al batxillerat a distància. Que vostès al dossier que van donar a la premsa fa més d'un mes deien 2.100, i aquí l'han reduït a 1.587. Ah! Ves per on? Menys que l'any passat! És a dir, que hem tret el batxillerat nocturn dient que això suposaria un augment importantíssim al batxillerat a distància, i resulta que el batxillerat a distància aquest curs té menys alumnes que el batxillerat a distància que el curs de l'any anterior.

Això, senyor conseller, és una mostra de com es fan les coses, de com fan vostès les coses i que ens vénen i volen que nosaltres combreguem amb rodes de molí, i en el cas del batxillerat nocturn segur que hi ha molta gent que l'estarà animant al carrer, però els qui pateixen el problema li han dit que no, com li han dit que no a altres coses com a la Llei catalana d'educació.

Gràcies, senyor conseller, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies. Senyora Camats, té la paraula.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Per abordar dos qüestions també, senyor conseller. A l'educació infantil zero-tres, que ara mateix en parlàvem, perquè vostè mateix deia que es tracta d'un servei públic que es desplega, que el país ha fet una aposta clara perquè aquest sigui un servei de país, que hi hagi una xarxa, perquè sigui un servei universalitzable [#], perquè s'estengui l'oferta i perquè ara cal probablement una segona etapa, un segon moment. Nosaltres creiem que val la pena fer l'esforç que aquesta sigui una xarxa, no només que creix, sinó que sigui sostenible en el seu creixement i, que, a més, sigui sostenible en la seva existència. Com molt bé deia, avui requereix un esforç de famílies, d'ajuntaments i del Govern de la Generalitat en aquest cas. I probablement aquells instruments que ens hem dotat d'acord, conveni amb els ajuntaments, i els altres instruments que ens hem dotat per fer possible que aflorés tota aquesta necessitat del servei i el servei en si mateix, també han de ser instruments que s'actualitzin, que es revisin, que es posin al dia per permetre, no només que vagi creixent, sinó que sigui sostenible en el seu manteniment i possible i absorbible, en aquest cas, pels ajuntaments, per les famílies i també pel Govern.

I deixi'm que abordi també la qüestió de la llei, perquè aquest no és un debat ni una compareixença en què hagin de debatre la Llei d'educació, però és obvi que ens hi hem referit i que difícilment podrem evitar la seva referència en qualsevol de les compareixences del conseller o en el tema educatiu. A nosaltres...

Fitxer 14

...ens sap greu i ens lamenta que les dades dites tan neutrament com sigui possible ofenguin, avui el 85 per cent dels alumnes immigrants, dels alumnes que arriben al nostre país estan escolaritzats a les escoles públiques. No està dit contra ningú, però

és una de les dades que val la pena tenir en compte perquè anem a canviar moltes coses i anem, realment, a fer molts acords en el sistema educatiu, i totes les dades compten, i aquesta també ens sembla important; i ho és, perquè el que ens reclamen els nostres centres són les necessitats de cohesió i d'excel·lència, ens demanen que aquestes xifres també es moguin. I això no es pot fer d'un any a l'altre, ni amb una llei només, òbviament, també és fruit de gests, d'acords, de coresponsabilitat.

A nosaltres ens sembla que ens preocupa i ens ha preocupat, que lliguem aquesta necessària coresponsabilitat, aquesta necessària donar-li la volta a algunes xifres, i aquesta necessària visió de país que hem de tenir a l'hora d'abordar moltes qüestions en el nostre sistema, que tenen a veure amb aquests alumnes, però també amb necessitats de qualitat, de cohesió, del paper que fan les escoles públiques, unes i altres, no sempre és una qüestió entre públiques i concertades, també les públiques d'una mateixa zona tenen ràtios força diferents d'alumnes immigrants en una mateixa zona –i creiem que aquí les zones educatives ens han de permetre avançar–, però creiem que és preocupant que es lligui la gratuïtat dels centres que ha de garantir el dret a l'educació, a una qüestió de coresponsabilitat. Ens sembla que, per aquí, és on haurem de patir més, per dir-ho d'alguna manera, quan abordem la construcció de consens.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Senyor Antonio Robles té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, le agradezco el reconocimiento que ha hecho explícito del mal funcionamiento del programa informático [SALA #], y recojo el compromiso, compromiso firme que ha hecho... «el meu compromís és absolut»..., debo agradecerlo en nombre, supongo que de mucha gente, pero le tomo la palabra. En cuanto siga funcionando mal y pase un tiempo prudencial se lo recordaré si así sigue funcionando.

Cuando le he recriminado el incumplimiento de un real decreto, tres sentencias del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña y un auto de ese mismo tribunal, usted me ha contestado que no tiene conciencia d'incumplir la ley. Señor *conseller*, se imagina a cualquier ciudadano común que ante el estar obligado por un sentencia de un tribunal dijese «yo, es que no tengo conciencia de que estoy incumpliendo la ley». La diferencia que hay entre un *conseller* y el ciudadano normal es que al ciudadano normal, seguramente, el ejecutivo le haría alguna visita a través de los Mossos d'Esquadra, y el *conseller* es el ejecutivo, esa es la diferencia. Y, por eso, yo le pido por favor cómo el ejecutivo está obligado a cumplir un auto que no tiene mas salida que cumplirlo, no hay ningún recurso legal que lo impida. Pero es que, además, me lo ha adobado con otro argumento jurídico que, a mi modo de ver, es incorrecto, o cuanto menos es contradictorio. Me lo ha justificado diciendo que es que tienen recurrido el real decreto. Bien, el real decreto depende de una ley orgánica. Es contradictorio, porque ustedes nos recuerdan cada día que el Estatuto, que está recurrido en el Tribunal Constitucional, eso no implica que dejemos de cumplir el Estatuto, porque es una ley orgánica que hay que cumplir. Otra cosa es, cuando el Tribunal Constitucional diga lo que diga, si es desfavorable a algún articulado del Estatuto, pues [#] ya está. Pero no me diga ahora, por las mismas causas que defienden que el Estatuto está en vigor, no me diga lo mismo en contra, en este caso, de un real decreto que depende de una ley orgánica.

Mire, de verdad, dígame ¿por qué no cumplen, con este auto? Dígamelo, porque jurídicamente no hay ninguna salida, no tiene ninguna justificación. Entiendo que la sociedad entera, si estuviera pensando como yo, no tendría más remedio, pero parece ser que la sociedad o la esfera social está jugando a su favor. Eso no le debería hacer incumplir la ley.

Por otra parte, le quiero recordar que nos ha dicho que no hay ningún problema con alumnos que estén fuera de clase, que todos tienen una aula. Claro, con una condición, que esa aula es aumentando la ratio, pero volvemos, otra vez, a incumplir la ley. Usted sabe que la ratio es de 25 alumnos por aula y en medidas excepcionales e individuales, no estructurales como es el caso, se puede aumentar hasta 28, no más. Además, mientras en muchos..., en la mayoría de colegios privados-concertados

la ratio de alumnos inmigrantes es menor o inexistente, en estos colegios que tienen estos problemas, la ratio d'inmigrantes es muy elevada, hasta el punto d'erosionar la calidad educativa por motivos pedagógicos que cualquier maestro o profesor me entenderá perfectamente, y usted si quiere también.

Por lo tanto no es una salida, yo entiendo que usted, señor *conseller* tiene que tener una salida, lo entiendo, pero no es una justificación –no es una justificación–, tiene que buscar salidas a eso. Y sobre todo en lo venidero, porque esto no ha hecho más que empezar.

No me ha contestado, y quisiera que me contestara, ¿qué diferencia hay entre les *aules d'acollida* y las EBE? Más que nada para atenernos a las consecuencias, y yo si no tengo criterio para juzgar las cosas es que no sé cómo juzgarlas, y no quiero ser injusto. Dígame la diferencia y, a partir de ahí, sabremos a qué atenernos.

Gracias, señor *conseller*.

La presidenta

Gràcies. El conseller té la paraula per deu minuts.

El conseller d'Educació

Bé, a mi em sembla, senyora diputada en nom de Convergència i Unió, que el debat que vostè planteja al voltant del concepte de gratuïtat i que en nom d'Iniciativa per Catalunya també s'ha abundat en la qüestió i en la relació entre els dos conceptes, gratuïtat/ coresponsabilitat és un, no és l'únic, però és un dels debats de fons de la situació, de l'estratègia educativa i de la Llei d'educació. I, per tant, jo els demano, com es deia amb raó, que aquest no és l'escenari ni el moment per aprofundir més en aquesta línia.

En tot cas, jo crec que la nostra obligació és efectivament compatibilitzar-los, aquests conceptes. No d'una manera religiosa, entenguin-me bé, literal en cada paraula, que també, cada un necessita..., ha de ser interpretat i correctament suportat per la llei i pel seu desplegament pràctic posterior, sinó ara estic dient en el concepte en què estem movent-nos de cara a la definició d'un sistema educatiu d'un model propi

català, propi, propi en aquest terreny, que demana també d'uns grans acords en aquest àmbit conceptual, bàsic.

Jo crec que, efectivament, hem de ser capaços de fer compatibles els dos conceptes, i em sembla que, sincerament, en el projecte de llei, tal com està avui, ho són. Naturalment, com ha recordat abans el diputat en nom d'Esquerra Republicana, [necessitem tota la sobirania #] per aprofundir, i em sembla que es correspon amb les precisions que tots hem estat utilitzant sobre aquestes qüestions de principi, quan hem parlat que el sistema de gratuïtat català ha de donar garanties a tothom, des del punt de vista de la seva viabilitat, de la seva adequació en les circumstàncies, també en algun dels elements que ara plantejava en relació a la immigració, però que, en tot cas, la viabilitat de l'assumpció d'un servei públic, com és el de l'educació, ha d'estar efectivament garantida. I per això apareixen els conceptes –i em callo en aquest terreny– de concert, contracte programa, etcètera, amb aquest objectiu explícit, de fer efectivament..., de crear les condicions que permetin parlar seriosament fins al final de coresponsabilitat, de crear les condicions que ens permetin plantejar aquesta qüestió sense haver-los de considerar, en cap sentit, contradictori.

Ja sé que –i ens ho recordava abans el diputat també– hi ha un tema de pacte pendent de desplegar, i crec que el plantejament que fem de la llei és part d'aquesta resposta o d'aquesta necessitat de donar compliment al deure pendent que ens fixava el Pacte Nacional per a l'Educació, que menys mal que ens el va fixar i que el va aconseguir i que el va definir, perquè és..., em sembla que el pacte, en això, va uns quants passos més enllà en la qüestió de fons, en relació amb la definició del model propi català.

Després, també, jo li donaria explicacions sobre el perquè alguns centres dels que vostè a esmentat, concrets, no han pogut créixer. No és exactament només per la qüestió que vostè planteja, no és només per una qüestió econòmica, ja l'hi ben asseguro.

Bé, deixem els casos concrets, si li sembla bé, bé, no deixem, és un debat pendent, el model de gestió de les llars d'infants, deixem-lo, vostè ha adduït un cas concret, jo dic que em sembla bé que tinguem aquest debat, especialment apuntant a la segona

fase de desplegament que abans es mencionava. Tenim, efectivament, la possibilitat i la necessitat de definir les condicions, conjuntament amb els ajuntaments, aquesta segona fase, doncs, haurem d'encertar-ho.

Inspecció i zones. No pateixi, ens posarem d'acord sobre això. La inspecció està garantida absolutament, no està en qüestió, és una peça cabdal del sistema absolutament. En parlem poc, precisament, perquè és la que necessitem menys canvis, el que necessita és donar-li les eines concretes i no fer-li perdre massa temps a determinats procediments, com és el cas en aquests moments. Però la inspecció ho és, ho seguirà sent i no està pas, ni molt menys, en qüestió.

Llicenciats a primària n'hi segueixen havent, efectivament n'hi segueixen havent, jo crec que passa que no veig que hagin de ser els mateixos, diguéssim, no és que es quedin allà tota la vida, sinó que també amb aquest grau de mobilitat i de provisionalitat que ens caracteritza en aquest terreny, de gestió de substitucions per exemple, doncs, hi tenen un paper evident.

Sí, senyor López, jo voldria aclarir-li que, no només és al carrer, és al carrer i són contactes oficials i formals en el meu despatx i en el seu, de representants conspicus d'aquesta societat civil que vostè afirma conèixer i que no ho dubto que coneix. Jo voldria dir que el conjunt del missatge que m'arriba és absolutament positiu en el dos camps, en el del carrer i en el de la relació institucional i en el del despatx.

Farem les dades de presentació, com li he dit, farem la presentació de les dades que ens aportaran major i millor criteri sobre la situació del fracàs escolar i abandonament. Li demano només que em permeti la prudència, primer, perquè vull utilitzar les dades de l'últim curs que encara estan en procés i, per tant, com que vull ser conscient i vull estar segur i d'una manera solvent del que explico i del que no, doncs, no vull ni improvisar ni fer frivolitats en aquest terreny. De manera que, tot el que vingui a explicar aquí serà perquè estic convençut que lliga, que quadra i que estem parlant de conceptes aquí, que [#] des de la manera de comptar, la manera de definir cada un dels conceptes, taxa de graduació, taxa d'èxits, fins a la manera, també de gestionar-los. I, per tant, hem d'anar molt en cura a l'hora de donar

explicacions sobre aquesta qüestió. Jo li repeteixo que estem millorant significativament. Aviat tindrem ocasió de constatar-ho.

Té, raó, falten..., és un dels aspectes pendents també del pacte, queden qüestions puntuals importants d'assignació de recursos específics, especialistes, tècnics d'educació infantil, tècnics d'integració social, etcètera. És cert, tractaré de prendre el seu plantejament com una pregunta formal que tingui resposta per escrit en aquest terreny per no allargar-me més ara, en aquest sentit.

En el batxillerat nocturn li haig de fer una correcció, crec jo, sincera. Ho he intentat explicar al principi, tenim menys estudiants de batxillerat perquè han desaparegut del batxillerat a distància els que feien l'itinerari dissenyat específicament com a batxillerat de cara als cicles de formació superior. I fer una de les modalitats de batxillerat era això.

Ara hem posat en peu, amb tota qualitat, les proves d'accés en aquests cicles formatius de grau superior que permeten que molts nois i noies que abans havien de tenir com a única alternativa del batxillerat per arribar-hi, ara poden inscriure's i assolir l'èxit en la seva pretensió per la via de les proves d'accés. I, per tant, hi han 720..., és a dir, el que està creixent és aquesta altra dimensió, miri's les xifres. També l'hi explicaré en detall, no hi ha disminució de batxillerat, el que hi ha és increment reeixit o substitució d'una via per l'altra a l'hora d'accedir a les proves de grau superior.

Repeteixo, que amb les beques el que li he dit és correcte, no sé si està ben expressat o en una dimensió o en una altra, en el moment de la presentació, a l'inici de curs hi ha hagut...

Fitxer 15

...el que hem doblat és la convocatòria d'ajuts destinats a beques de programes de reutilització de llibres de text. Dels 6 milions que vam convocat el curs anterior, se'n van utilitzar 4 i escaig, i dels 12 milions que hem convocat aquest any se n'ha utilitzat, fins avui, 7 milions, el 6,9 milions que li he dit. I, que, a més, això ens està permetent,

també, aplicar criteris de duplicar l'import de l'ajuda a cada un dels nens que ja la té, o dels centres que ja tenen els programes implantats. És en aquest sentit, diguéssim, que estem progressant significativament, i que l'escreix de recursos té també una realitat que hi correspon.

Molt bé. Sí, senyora Camats, tornem al debat de les llars d'infants, que ens plantejàvem. Efectivament, jo crec que hi ha una qüestió de sostenibilitat i una qüestió de qualitat i de professionalitat, i de models de gestió també. En tinc l'experiència, i ara més, perquè com que en posem en servei moltes de noves, n'inaugurem moltes, ahir mateix dos, ahir dos, la setmana passada dos més, doncs, amb els contactes que faig sempre a tots els centres que visito amb el conjunt de l'equip docent que el porta, doncs, tinc l'ocasió de debatre sobre aquests aspectes de gestió i de professionalitat i de sostenibilitat. I em consta, a més a més, naturalment, la pretensió objectiva dels ajuntaments, com abans expressava en Josep Maria Freixanet, que en la segona etapa això, en fi, tingui una consideració d'una altra mena, vist l'esforç que s'està fent.

Però aquí hi ha pressions creuades, eh?, hi ha qui demana increment de ràtio, cosa que jo no comparteixo en aquestes llars d'infants, que estarien perjudicant clarament la qualitat. Ara, és clar, hi ha qui ho demana legítimament, perquè està pressionat, al seu torn, per la demanda que nosaltres mateixos hem ajudat fer aparèixer. I acabo, no m'allargo més en això.

Senyor Robles, jo dic que tinc consciència, perquè estic convençut que estic complint les lleis, no és una sensació subjectiva personal del meu estat d'ànim, estic convençut que la meua posició, la que practiquem en decisions administratives es correspon amb el marc normatiu en què estem. Jo afegeixo, a més, la dada perquè tots la coneguem o la recordem, que hi ha uns recursos plantejats, no és perquè com ja tenim el decret recorregut ja puc fer el que vulgui, no li estic dient això, no faltaria més! Jo dic, tinguem-ho en compte, tenim el decret recorregut i tenim també una demanda de suspensió en el Tribunal Superior de Justícia d'aquí respecte al procediment iniciat en aquesta matèria, com vostè sap perfectament. Doncs, molt bé, són elements que configuren la situació en aquests moments, i que alguns d'ells espero que tinguin

resposta judicial ràpida, per cert. En qualsevol cas, no hi ha relació d'una cosa amb l'altra.

L'increment de ràtio, miri's bé, forma part de la nostra norma, és clar que és per atendre situacions específiques! No es pot considerar ni com una normalitat ni en el sentit temporal ni en el sentit d'espai, però bé, és una eina reglamentària, no va contra cap llei, no hi ha cap inconvenient, al contrari, n'estem fent l'ús més prudent possible, i ho seguirem fent.

I, per últim, la diferència entre aules d'acollida i espais de benvinguda. A mi em sembla que és obvia, les aules d'acollida són part de l'experiència pedagògica d'un escola i un recurs afegit, feliçment posat en peu en el mandat anterior, i que ha de seguir estant no només present, sinó creixent, i que té un paper dintre del projecte educatiu de cada centre, per atendre degudament les diferents situacions i de bagatges culturals i lingüístics amb què els nens arriben a l'escola. Els espais de benvinguda tenen una missió diferent, prèvia, d'organitzar, gestionar i processar millor el procés d'incorporació al sistema educatiu en una determinada localitat, i, per tant, de prendre decisions com les que ara hem de prendre amb aquesta precipitació evident, amb aquesta necessitat de reacció immediata, en millors condicions, amb major coneixement de famílies i alumnes, amb major capacitat que cada una de les decisions que es prenguin individualment després d'assignació de centre, es produeixi amb les millors possibilitats que això enllaci amb una escola, amb la seva aula d'acollida naturalment, etcètera. Són dos missions completament diferenciades, però les dues al servei de la integració i al servei de la millora del procés educatiu personal de cada un d'aquests alumnes.

Li ofereixo, també, ja penso fer-ho en qualsevol cas, que un dia, en fi, no sé presidentia si puc dir-ho ara amb aquesta formalitat, espero que hi hagi una representació..., jo no vull pas..., a mi em sembla que l'últim que hem de fer és espectacle en aquesta matèria –l'últim que hem de fer és espectacle–, però coneixement real i aprofundit, si cal, amb presència física en aquests espais perquè puguem conèixer amb tranquil·litat i profunditat el que signifiquen, sí que em sembla que puc fer-ho, sense espectacle, repeteixo.

La presidenta

Digui'm senyora, per què em demana la paraula?

La Sra. Rigau i Oliver

En relació amb aquest tema, una informació, si em permet el conseller. He pogut preguntar a l'espai de benvinguda de Vic, després d'un mes de ser-hi els nens, quants ja han entrat a l'escola. Em diuen que els que han entrat a l'escola, han entrat amb molta més seguretat, que han entrat, doncs, podent dir «em dic tal, sóc de tal lloc i tal,» i que, per tant, sàpiga que les primeres valoracions són positives.

La presidenta

Gràcies, per la seva aportació. (Veü.) Molt bé, senyora Rigau, agraïm la seva aportació; agraïm també al conseller la seva presència a la comissió. I sí que us demano, si us plau, que els portaveus s'acostin un moment a la Mesa.

I aixequem sessió.

La sessió s'aixeca a les....